

FRED APKE

VIAGRA

PRZEKŁAD: MARTA KLUBOWICZ

W kwestii praw autorskich zapraszamy do uzyskania licencji do

ADiTagencja@adit.art.pl

OSOBY:

WALTHER: fabrykant , 71 lat

RENATE: jego żona, 56 lat

ROLF: sąsiad, 55 - 65 lat

AKT I

Późny wieczór. Duża sypialnia. Małżeńskie łóżko.

Po prawej przed łóżkiem – bieżnia treningowa.

Na tylnej ścianie - drzwi do łazienki. Głośna muzyka.

Na bieżni zadyszany - trenuje Walther. Jego żona wychodzi z łazienki ze stoperem w ręce. Wyłącza muzykę, zatrzymuje stoper.

RENATE: Stop! Ile?

WALTHER: *Nie mogąc złapać powietrza. Cz...*

RENATE: Co?

WALTHER: Czcz...

RENATE: Cztery? *On potakuje.*

Znów tylko cztery kilometry, Zajączku?

WALTHER: Renatko... mam siedemdziesiąt jeden lat.

RENATE: Całe życie nie robiłeś niczego dla zdrowia.

Teraz masz czas. Teraz możesz zacząć.

WALTHER: Na koniec... pod koniec życia mam zacząć?

RENATE: Mój Boże, jak ty łatwo rezygnujesz z siebie.

WALTHER: Wcale źle się nie czuję.

RENATE: Tak, tak – wmawiaj to sobie.
Twoja witalność znacznie zmaląła.

Otwiera okno. Okno jest zakratowane.

WALTHER: Serce... Prawdopodobnie mam słabe serce...

RENATE: Masz słabą wolę, to wszystko.

Kładzie głowę na jego ramieniu.

WALTHER: Musisz mi ciągle ciosać kolki na głowie, Renatko?

RENATE: Przecież chcę dla ciebie dobrze.

WALTHER: A tak... jasne.

Ona wraca do łazienki. On wyjmuje z kieszeni marynarki jakieś dwa pudełeczka, próbuje odczytać, co jest na nich napisane, wyciąga okulary, wkłada, podnosi do oczu pudełeczko. Sylabizuje bezgłośnie. V i a g r a...

Otwiera pudełeczko, wyjmuje tabletkę, przypatruje się jej, zastanawia się. Następnie robi głęboki wdech i wrzuca sobie tabletkę do ust, biegnie do szafki nocnej, popija wodą, macając się próbuje wyczuć, czy tabletkę zaczyna już działać. Ona wychyla się z łazienki.

RENATE: O której masz w poniedziałek ten samolot?

On podrywa się, wrzuca pudełeczko do szuflady szafki nocnej.

WALTHER: Co?

RENATE: Jeszcze w dodatku jesteś głuchy?

WALTHER: Zamyśliłem się.

RENATE: O której masz w poniedziałek ten twój samolot?

WALTHER: Mój samolot? Nie lecisz ze mną?

RENATE: *Ona wraca do łazienki.* Chciałeś być sam w Meranie!

WALTHER: Nieprawda.

RENATE: Wyraźnie to powiedziałeś.

WALTHER: To dlaczego kupiłem dwa bilety?

RENATE: Wyraźnie obstawiałeś przy tym, że chcesz jechać sam!

WALTHER: Nie przypominam sobie.

RENATE: Nie świadczy to dobrze o twojej pamięci.

WALTHER: Ale przecież kupiłem te wczasy, żeby z tobą... bo...
bo...

RENATE: *(off)* Bo?

WALTHER: Bo przeżyliśmy tam razem piękne chwile!

Kto wie, jak długo jeszcze będę w takiej formie?

RENATE: *Wystawia głowę z łazienki.* W jakiej formie?

WALTHER: Taki kontaktowy. *Renate chowa głowę.*

Proszę, jedź ze mną...

RENATE: Nie da rady. Mam turniej. Nie mogę już tego odwołać.

WALTHER: To ja też nie jadę.

RENATE: *Wystawia głowę z łazienki.* Musisz!

WALTHER: Nic już nie muszę!

RENATE: Zawsze dobrze ci to robiło na zdrowie!

WALTHER: Nie chcę być tam sam...

RENATE: Naprawdę powinieneś pojechać -

WALTHER: Zostaję! Nie cieszysz się?

RENATE: Pewnie, że się cieszę.

WALTHER: Zrobimy sobie tutaj jakąś przyjemność.

RENATE: Tak, zrobimy sobie jakąś przyjemność... tutaj.

WALTHER: Razem. Jaką przyjemność sobie zrobimy?
Ach, coś tam wymyślimy.

Ona zamyka drzwi do łazienki, drepcze w koszuli nocnej do łóżka.

On powoli zbliża się do niej, ona podnosi ręce do góry.

RENATE: Ostrożnie! Moja fryzura! *On przyciska ją do siebie.*
Walther?! Co ty wyprawiasz?

WALTHER: Ja uważam. *Ona opuszcza ramiona.*
Wiesz co, Renatko?
Jutro pójdziemy coś zjeść! Do „Beczki soli”!

RENATE: Jaka szkoda... Mam zebranie w klubie jeździeckim.

WALTHER: Ciągłe ten klub jeździecki!

RENATE: Ostrożnie – moja fryzura.

WALTHER: Hm, ale ty pachniesz...

RENATE: Ty też. Powinieneś wziąć prysznic.

WALTHER: Przepraszam.

On wychodzi do łazienki, słysząc odgłosy wody.

Ona chwytając latarkę stojącą na szafce, podchodzi do okna, otwiera je i daje światłem jakieś znaki.

WALTHER: (off) Konna jazda ... jak można w twoim wieku jeździć na koniu?!

RENATE: W moim wieku? Co to ma znaczyć?

WALTHER: (off) Teraz nareszcie jestem w domu, a ty ciągle znikasz w tym klubie jeździeckim!

RENATE: Mam pięćdziesiąt sześć lat, wyglądam na czterdzieści pięć, a czuję się na trzydzieści pięć.

Dzięki koniom jestem sprawna i świeża.

A ty chcesz, żebym siedziała z tobą w domu?

WALTHER: (off) Nie...

RENATE: Mam tu wyschnąć jak ta cebula na parapecie?

WALTHER: (off) Nie!

RENATE: Czego ty oczekujesz, żebym co?

WALTHER: (off) Chodź sobie na te konie!

RENATE: Ty też chodzisz na golfa! – Nota bene – o wiele za rzadko.

On wychodzi z łazienki.

WALTHER: Jestem umyty. Co tam robisz?

RENATE: *Plącze się w zeznaniach . Ja... ja świecę ... w ogródek ...
chciałam sprawdzić, czy ktoś tam się nie plącze.*

WALTHER: *Ach, nasi włamywacze, tak? On wraca do łazienki.*

RENATE: *Co to ma znaczyć? Nasi włamywacze?*

WALTHER: *(off)* *No tak, ci włamywacze, których oczekujesz już od lat.*

RENATE: *Żarty sobie ze mnie stroisz? Przez ostatnie dwa lata
w naszym najbliższym sąsiedztwie były trzy włamania!*

WALTHER: *No, były. To świeć sobie dalej.*

Ona chce do łazienki, on wychodząc z łazienki zagradza jej drogę.

W ręce trzyma flakonik perfum.

Stój! Nie ruszaj się!

RENATE: *Co?*

WALTHER: *Chcę na ciebie popatrzeć. Pryska się perfumami.*

RENATE: *Co ty wyrabiasz?*

WALTHER: *Dzisiaj sobie kupiłem.*

RENATE: *Nie tak dużo!*

WALTHER: *Renatko, ciągle jesteś bardzo piękną kobietą.*

RENATE: *Ciągle?*

WALTHER: *Ciągle. Pięćdziesiąt sześć. Niesamowite.*

RENATE: *Pracowałam nad tym.*

WALTHER: *Naprawdę... Wyglądasz na czterdzieści pięć.*

RENATE: *Na czterdzieści! Rolf mówi, że na czterdzieści.*

WALTHER: *No - on to wie najlepiej.*

RENATE: Dlaczego?

WALTHER: Zna się na kobietach. *Jeszcze raz spryskuje się perfumami.*

RENATE: Daj spokój z tym! *Wyrywa mu z ręki perfumy.*

WALTHER: Czy ktoś się jeszcze tobą interesuje?

RENATE: Jeszcze?

WALTHER: Ktoś jeszcze oprócz mnie?
Na przykład w klubie jeździeckim?

RENATE: Powiedzmy że... Ciągłe jeszcze zauważam spojrzenia,
które...

WALTHER: Które, co?

RENATE: Są jednoznaczne. *On ciągnie ją na łóżko. Kochanie...*
Ostrożnie! Cztery godziny siedziałam u fryzjera.

WALTHER: Ach, tak. *Puszcza ją.*

RENATE: Nie gniewaj się, hm? Przecież cię kocham.

WALTHER: W porządku. Kiedy podejmowałaś decyzję, żeby pójść
do fryzjera, nie mogłaś przecież wiedzieć, że będę chciał
wziąć cię w ramiona. *Podchodzi do okna, chce je zamknąć.*
Renata...? Tu są kraty w oknie...?

RENATE: Tak. Z litej stali. Dzisiaj kazałam zamontować.

WALTHER: Po co?

RENATE: Kochanie, chcemy zabezpieczyć dom przed złodziejami –
Tak czy nie?

WALTHER: Kazałem zainstalować system alarmowy!
To chyba wystarczy!

RENATE: Śpimy tutaj. To okno musi być zabezpieczone.

WALTHER: Bardzo rzadko cię krytykuję, Renatko...
Ale to? To jest po prostu straszne!
Czuję się uwięziony! *Ona wychodzi do łazienki.*

RENATE: Mnie ta kratka pozwoli spokojnie spać. Koniec kropka.

WALTHER: Jeżeli cię to uspokaja, to mnie też.
Przecież to wszystko jedno czy kratka jest, czy jej nie ma.
Przecież jak śpię – to jej nie widzę.

On zamyka okno. Odwraca się – uśmiecha się szeroko.

RENATE: Co jest?

WALTHER: Cieszę się.

RENATE: Z czego?

WALTHER: Z ciebie. Tak po prostu...

RENATE: Coś się stało?

WALTHER: Nie. Chociaż tak... Być może. Nie, na pewno coś się stało.

RENATE: Straszysz mnie...

WALTHER: Znowu się zakochałem.

RENATE: Acha... Ach tak...

WALTHER: Czy to źle?

RENATE: Ile ma lat?

WALTHER: Czterdzieści.

RENATE: To jest trzydzieści lat młodsza od ciebie?

WALTHER: Trzydzieści jeden.

RENATE: I mówisz to tak po prostu przed pójściem spać?

WALTHER: Musiałem to z siebie wyrzucić.

RENATE: Ja zatrzymam dom.

WALTHER: Renatko? Naprawdę myślisz, że mam inną?

RENATE: Przed chwilą mi to oświadczyłeś!

WALTHER: Miałem na myśli ciebie!
W tobie zakochałem się po raz drugi!

RENATE: Ach, tak.... – To ładnie. W takim razie...
wszystko w porządku. Wziąłeś tabletki?

WALTHER: Nie cieszysz się?

RENATE: Oczywiście, że się cieszę.

WALTHER: Nie widać tego po tobie.

RENATE: Wiedziałam przecież, że o mnie mówisz.
A poza tym, powinno być oczywiste, że jakoś tam
jesteśmy jeszcze zakochani. Nie sądzisz?

WALTHER: Tak. Masz rację. Powiedziałem coś oczywistego.

RENATE: Właśnie. Jeszcze raz pytam: wzięłeś lekarstwa?

WALTHER: Tak.

RENATE: Walther, nie wzięłeś.

WALTHER: Nie. Nie wzięłem. *Ucieka do łazienki.*

RENATE: A dlaczego?

WALTHER: *(off)* Zapomniałem.

RENATE: To teraz weźmiemy.

WALTHER: *Wychyla głowę.* Kochanie..., te tabletki zamulają mi żołądek.
Mimo najszczerzych chęci, myślę, że ich nie toleruję.

RENATE: Sflaczałeś. Potrzebujesz witamin i pierwiastków śladowych. Pomyśl o tym...

WALTHER: Mój żołądek nie myśli. Po prostu – reaguje.

RENATE: A co z płucami?

WALTHER: Co jest z moimi płucami?

RENATE: Są uszkodzone!

WALTHER: Tak?

RENATE: Oczywiście! Całe życie w oparach lakieru.

WALTHER: Moi pracownicy – nie ja.

RENATE: Ty nie widzisz jak ty na schodach dyszysz?
Nie słyszysz tego?

WALTHER: Słyszę. Cały czas wsłuchuję się w siebie.
I słyszę jak trzeszcze – jak stare drzewo na wietrze.

RENATE: Jęka, kwęka – ale tabletek nie weźmie.

On idzie po tabletki. Ona napełnia dwie szklanki wodą.

On wchodzi z dużym pudełkiem.

RENATE: Siadaj.

WALTHER: Nie. Na stojąco lepiej wchodzi.

RENATE: Najpierw zielona. *Łykają.* Brązowa. *Łykają.*
A teraz dwie żółte.

WALTHER: Dwie?

RENATE: Oczywiście, że dwie. Zawsze dwie. *Łykają.*
On z widocznym wstrętem. No, i jeszcze czerwone.

WALTHER: Czerwone? Renata, nigdy nie było czerwonych!

RENATE: To nowość. Ważne mikroelementy na jesień.

WALTHER: Ile?

RENATE: Jedna. *Połykają. On chce odnieść pudełko do łazienki.*
Stój, czarna! Zapomniałeś o czarnej!

WALTHER: Naturalnie, czarna.... *Chce połknąć, ale wstrzymuje się.*
A dlaczego ty nigdy nie bierzesz czarnej?

RENATE: Nie muszę. Jest na ogólne wzmocnienie systemu nerwowego

WALTHER: I dla mnie jest niezbędna, a dla ciebie nie?

RENATE: Zajączku, jesteś bardziej nerwowy.

WALTHER: Co ja bym bez ciebie zrobił, Renatko...

Łyka tabletkę, odnosi pudełko do łazienki. Ona bierze do ręki książkę: „Medycyna Alternatywna w Epoce Chemii”. On wraca, siada na brzegu łóżka i całuje ją.

Renatko... Ja długo myślałem... I mam takie poczucie,
że coś przegapiłem... Że muszę jeszcze raz zacząć...
od początku.

RENATE: Firma splajtowała?

WALTHER: Jaka firma?

RENATE: Nasza...

WALTHER: Ależ skąd. Prywatnie zacząć od początku. O nas mówię. –
Dużo byłem poza domem... i zostawiałem cię samą.
Musiałaś cierpieć z tego powodu.

RENATE: Okropne te perfumy...

WALTHER: Teraz co prawda jestem – ale – też jakoś tak niezupełnie...

M 12 A → 2
↓

RENATE: To wracaj do firmy!

WALTHER: Nie. Cieszą się, że się mnie pozbyli.

RENATE: Tak. Na pewno.

WALTHER: Nie. Nie ma odwrotu – jest tylko powrót do ciebie.

Nie, teraz szczęście, to cieszyć się małymi rzeczami...

Na przykład tobą. Ten – nasz – pocałunek na dobranoc...

to dla mnie chwila prawdziwego szczęścia. Dla ciebie też?

RENATE: Hm...

WALTHER: To dobrze. Pozwól nam wzajemnie się odnaleźć, tak?

RENATE: Tak...

WALTHER: Odkrywać się na nowo... Tak? Jesteś przy mnie?

RENATE: Jestem.

WALTHER: To dobrze. Buzi?

Całuje ją, tuli się. Ona robi chmurną minę, usiłuje skoncentrować się na lekturze, ale raz po raz spogląda na męża, który wierci się niespokojnie.

RENATE: Co się z tobą dzieje?

WALTHER: Ach, Renatko, ja... ja wiem... że cię przez te ostatnie lata fizycznie zaniedbywałem...

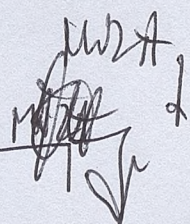
myślę, że czegoś ci brakowało... Hm?...

RENATE: Miałam mój sport.

WALTHER: Nie musisz mnie oszczędzać. Wiem, że głodowałaś.

Ale teraz... teraz znowu jestem otwarty...

na różne rzeczy... Hm?

RENATE: Wiedziałaś, że nerwicowa nadwrażliwość jelit może prowadzić do nerwicy wegetatywnej?

WALTHER: Nie. *Podnosi się.*

Na przykład dzisiaj zaobserwowałem coś w ogródku.

RENATE: Więc żadne tam środki przeciw bieguncce czy zaparciom...

WALTHER: Koty!

RENATE: ... ale kompleksowa psychoterapia...

WALTHER: Dwa koty. Kot i kotka.

RENATE: Dla odzyskania harmonii wewnętrznej.

WALTHER: Za beczką z deszczówką. Co tam się działo...!

RENATE: Gdzie? Co?

WALTHER: Za beczką z deszczówką. Ona i ten kocur.

RENATE: *Zainteresowana.* Kto?

WALTHER: Koty!

RENATE: *Rozczarowana.* A... I?

WALTHER: Rozmnażały się. Fajnie było popatrzeć...

Jak się przy tym bawią. Aż pomyślałem sobie o nas. O naszych młodych latach.

RENATE: Koty się przy tym nie bawią. Walczą ze sobą.

WALTHER: Nie wyglądało na to.

RENATE: (Ona go gryzie i usiłuje odepchnąć.

WALTHER: Nie wyglądało na to.

RENATE: Zawsze tak jest. Weryfikuje jego siłę.

WALTHER: Sprawdza czy on może?

RENATE: Czy ma dobre geny. Jeśli ją pokona, ma dobre geny.

Wtedy jest zdolny do prokreacji.

Istnieją pewne analogie do nas.

WALTHER: Do nas obojga?

RENATE: Do nas - ludzi.

WALTHER: Sądziś, że samice ludzkie zachowują się w podobny sposób?

RENATE: Kobieta łatwiej skłania się ku kopulacji, jeśli ocenia
mężczyznę jako zaradnego i doświadczonego życiowo.

Jeśli on obiecuje być dobrym żywicielem

dla potomstwa. To jest udowodnione naukowo.

WALTA 5708

WALTHER: Jak się tak nad tym zastanowić... Tak...

Ileż to małżeństw zostało zawartych właśnie z tego powodu.

Patrząc od strony kobiety.

Ona była młoda i nie miała nic poza swoją płodnością,

On był stary, miał pieniądze i chciał mieć dzieci.

Więc on te swoje pieniądze wymienił na dziecko.

RENATE: Tak to właśnie najbrzydszy staruch dorabia się ładnej,
młodej żony i małżeńskich dobrodziejstw.

WALTHER: A mówią, że pieniądze nie dają szczęścia...

RENATE: Mówisz o nas, tak?

WALTHER: Co?

RENATE: Jestem piętnaście lat młodsza od ciebie.

WALTHER: Z nami było chyba inaczej! *Cisza.*

Wzięłaś mnie sobie tylko dlatego, że miałem firmę?

RENATE: Jak cię poznałam, miałeś dwóch pracowników i całą kupę długów. Pieniądze i sukces nie były więc powodem.

WALTHER: Ale zwęszyłaś, że kiedyś będę należał do elity sukcesu. Tak?

RENATE: Byłeś pracowity i czułam, że potrzebujesz kogoś, kto ci doda bodźca.

WALTHER: Tak, to co mamy zawdzięczamy nam obojgu. Jako załodze.

RENATE: I podobały mi się twoje listy.
Zakochałam się w twoich listach.

WALTHER: W listach?

RENATE: Nie pamiętasz swoich listów?

WALTHER: Owszem... pamiętam. Ale poza tym - pragnęliśmy się!
Tak po zwierzęcemu - atawistycznie. Pamiętasz, jak na weselu twojego brata baraszkowaliśmy sobie na sianie?

RENATE: To było z tobą?

WALTHER: Słucham...?

RENATE: Żartowałam. Pewnie, że pamiętam.

WALTHER: I?

RENATE: Co i?

WALTHER: I co to dzisiaj w tobie budzi? Jak sobie o tym pomyślisz?

RENATE: Miłe wspomnienia.

Przysuwa się do niej, ona zagłębia się w lekturze.

WALTHER: ~~To były czasy...~~

RENATE: ~~Ty powiedz, co to za perfumy?~~

WALTHER: „Dark desire“. „Ciemne żądze”.

RENATE: Skądś znam ten zapach?

WALTHER: Rolf mi polecił.

RENATE: Ach tak.

WALTHER: Podobno zawierają jakieś substancje, które...

RENATE: Które co?

WALTHER: Przecież suczki nie mają ciecarki przez cały czas.

RENATE: O czym ty mówisz?

WALTHER: A samce wydzielają specjalny zapach.
Przez co rzecz cała nabiera rozpędu.

RENATE: Rzecz?

WALTHER: Rozmnażanie. I do tych perfum naukowcy dodali podobnych substancji.

RENATE: I suki za tobą biegają?

WALTHER: Chodzi o substancje, które działają na samice gatunku ludzkiego.
W każdym razie Rolf tak mi to wyjaśnił.

RENATE: Na mnie jak na razie nie działają.

WALTHER: U niego podobno działają.

RENATE: Ach tak...? Aha....
Bóle głowy mogą mieć podłoże w zbyt wolnej przemianie materii.

On przewraca się z boku na bok, szybko oddycha, kładzie jej głowę na brzuchu, ona spięta.

WALTHER: Kiedyś, lubiliśmy przygody, pamiętasz?
A potem zawsze tak czesałaś dłońmi moje włosy...
Pogłaszczesz znowu moje włosy, hm?

RENATE: Tak, tak.

On nuci jakąś piosenkę. Ona kładzie mu rękę na głowie.

Tak dobrze, Zajączku?

WALTHER: Bardzo dobrze...Dawno nie było mi tak dobrze.
Czuje się w jakby... jakby tu powiedzieć...
Ohhhh... Ohhhhhhhhh!

Kładzie rękę na brzuchu, podnosi się chwiejąc.

RENATE: Zajączku?

WALTHER: Ohhhhhh.....

RENATE: Co ci jest?

WALTHER: Mój żołądek... Te tabletki... To nie była dobra mieszanka.

~~Czy to nie dziwne, skarbie? Ktoś dobrze się czuje,
a potem bierze tabletki i robi się chory?~~

RENATE: To nie tabletki! To kolacja. Pochłaniasz wszystko,
jakbyś się z kimś ścigał. A jak żarcie stoi przed tobą,
to zaczyna się siorbanie i chleptanie!

WALTHER: Siorbanie i chleptanie?

RENATE: I to jest powód dolegliwości! A nie moje tabletki.

WALTHER: Ohhhh....

RENATE: A żebyś wiedział! Te tabletki trzymają cię przy życiu.

WALTHER: Achhhhhhhhhhh....

RENATE: Usiłuję tylko sprowadzić nas na drogę zdrowego,
świadomego sposobu życia.

WALTHER: Ohhhh...

RENATE: Mam cię zostawić w spokoju? Tak?
Mam cię po prostu ignorować, tak?

WALTHER: Nie... jestem ci wdzięczny, że tak się o mnie troszczysz...

RENATE: A rób sobie co chcesz.

WALTHER: Ohhhh... *On chodzi po ścianie.*

RENATE: Walther, wystarczy.
Mam dość twoich aktorskich popisów!

WALTHER: Ja nie udaję! Ohhhh....

RENATE: Nie gadaj tyle, tylko oddychaj.
On chwiejnym krokiem idzie do łóżka.
Oddychaj, no!

WALTHER: Oddycham.... Uhhhhh...

RENATE: Masz oddychać świadomie! To jest sztuka!

WALTHER: Do jasnej cholery! Jak kogoś boli, to nie myśli o sztuce!

RENATE: Nie krzycz na mnie!

WALTHER: Może ja zaraz umrę!

RENATE: Oddychaj – to nie umrzesz. *Podaje mu tabletkę.*
Weź to!

WALTHER: Nie!

RENATE: No już!

WALTHER: Zabierz ją! Oddycham!

Bardzo dobrze mi się teraz oddycha.. Ohhhh....

Dyszy jak parowóz.

RENATE: I co? Pomaga?

WALTHER: Tak... Sądzę, że tak...

RENATE: A widzisz, oddech czyni cuda. Oddech, to życie.

WALTHER: Jaka ty jesteś mądra...

RENATE: Musisz mi ufać..

WALTHER: Zrobię wszystko, co powiesz.

RENATE: To uprawiaj więcej sportu.

Cisza, w czasie której on trochę dochodzi do siebie.

WALTHER: Ty wiesz, kto umarł?

RENATE: Kto?

WALTHER: Herbert.

RENATE: Jaki Herbert?

WALTHER: Ten od domków pod klucz. Ten dziarski Herbert.
Champion tenisa, supersportowiec - nie żyje.

RENATE: Ach, ten...

WALTHER: Był młodszy ode mnie. Powoli się udusił ...
Na oczach swojej żony...

RENATE: Może go otruła.

WALTHER: Dlaczego miałyby to zrobić?

RENATE: Z zemsty. Pieprzył wszystko co się da.

WALTHER: Tak?

RENATE: Rwał każdą, która mu się nawinęła.

WALTHER: Ciebie też?

RENATE: Powiedziałam – każdą – która się nawinęła.
Często bywał u nas na przyjęciach. Nie pamiętasz?

WALTHER: No to też mu się nawijałaś. *Cisza.* I co?
Chciał czegoś od ciebie?

RENATE: Czegoś, tak.

WALTHER: A czego dokładnie?

RENATE: Spytał czy bym mu koszul nie poprasowała.
A czego on mógł chcieć?

WALTHER: Jak to było?

RENATE: Na jednym z naszych przyjęć natknęłam się na niego
przed toaletą, a on znienacka włożył mi rękę...

WALTHER: Nie... A ty? Co zrobiłaś?

RENATE: Spojrzałam mu prosto w oczy.

WALTHER: I?

RENATE: Powiedziałam: Herbert, ja jestem mężatką.

WALTHER: A on?

RENATE: Zaśmiał się i powiedział: tak, jesteś żoną Walthera.
I z tego właśnie powodu lubisz, kiedy moja ręka
jest tam, gdzie jest.

WALTHER: Bezczelna świnia...
Ale jak dostał po pysku, to mu to dało do myślenia.

RENATE: Po pysku?

WALTHER: Nie dostał?

RENATE: Nie.

WALTHER: Nie zareagowałaś?

RENATE: Zareagowałam. Dalej patrzyłam mu prosto w oczy i czekałam, aż sam zrozumie, że dalsze trzymanie ręki w tym miejscu nie ma najmniejszego sensu.

WALTHER: Dużo czasu potrzebował, żeby to zrozumieć?

RENATE: No wiesz... najbystrzejszy to on nie był. *Cisza.*

WALTHER: Tak powoli się udusić... To musi być straszna śmierć... *Cisza.* W każdym razie dziękuję ci za szczerość... Zawsze ceniłem uczciwość między nami.

RENATE: Tak, to ważne.

WALTHER: To jest podstawa. Bez szczerości między kobietą a mężczyzną wszystko traci sens. Kłamstwo jest...

RENATE: Walther, ja muszę już spać.

WALTHER: Bo co?

RENATE: Ty też jesteś zmęczony. *On przysuwa się do niej.*

WALTHER: Wcale nie jestem taki znowu zmęczony...

RENATE: Musisz oszczędzać siły. Pomyśl o koszeniu trawy.

WALTHER: Dobrze, będę teraz myślał o trawie...

RENATE: Obiecałeś, że skosisz.

WALTHER: Malutki kawałeczek blond – trawniczka...

Takiego miłego i miękkiego w dotyku...

Chciałbym go natychmiast skosić...

RENATE: Jutro rano skosisz zielony trawnik.

Jak się coś obiecuje – to trzeba dotrzymać słowa.

WALTHER: Cóż, no to... *Odwraca się.* Dobranoc.

RENATE: Chcesz spać w szlafroku?

WALTHER: Nie.

Zrywa się z łóżka, idzie do łazienki, zatrzymuje się w pół drogi.

O czymś zapomniałem. Ale o czym?

RENATE: Ty naprawdę mnie martwisz.

WALTHER: Ale co to było? *Głaszcze się po brzuchu, stęka.*

Ohhhhh.... To było coś ważnego.

RENATE: Herbatka ziołowa?

WALTHER: Nie.

RENATE: Wapno?

WALTHER: Nie.

RENATE: A posmarowałeś maścią kolano?

WALTHER: Alarm! Kupujemy sobie taki drogi alarm

i o mało co, nie włączylibyśmy go nawet.

Podchodzi do małej wiszącej na ścianie skrzyneczki.

Uwaga. Odpalam!

RENATE: I co teraz?

WALTHER: Co - co teraz?

RENATE: Działa toto w ogóle?

WALTHER: No jasne! Tu się świeci lampka kontrolna.

RENATE: W mojej suszarce do włosów też się świeci.

I co? Działa? Nie działa.

WALTHER: Skarbeczku, nasz system alarmowy, to nie suszarka do włosów. Toto tutaj – to najdoskonalsza myśl techniczna. Jedno przekręcenie kluczyka i jesteśmy całkowicie bezpieczni. Niech nie myślą, że mogą sobie tu tak po prostu wejść, jak do Henków obok.

RENATE: Albo jak do Dornów.

WALTHER: Albo jak do Dornów! Nie z nami takie numery!

Chce zrzucić z siebie szlafrok i wśliznąć się pod kołdrę.

RENATE: Nago? W naszym łóżku?

WALTHER: Może...

RENATE: Nie. To niehigieniczne. Wkładaj piżamę.

WALTHER: Tak. *Idzie do łazienki.*

RENATE: Wiesz, skoro i tak nie jedziesz do Meranu, to wyślę cię na parę dni na wczasy odchudzające. Znowu dobrze się poczujesz.

WALTHER: *(off)* Wcale tak znowu źle się nie czuję.

RENATE: Już ci lepiej?

WALTHER: *(off)* Znacznie lepiej.

RENATE: Mimo wszystko zadzwonię jutro i spytam,
czy mają jeszcze wolne miejsca.

WALTHER: *(off)* Wiesz co... Może ja jutro zapytam Rolfa,
czy nie pojechałby ze mną do Meranu.

RENATE: *Szybko.* Nie. On nie ma czasu.

WALTHER: *(off)* Skąd wiesz?

RENATE: Przecież zawsze jest bardzo zajęty.

WALTHER: *(off)* Więc wiesz również...

RENATE: Co?

WALTHER: *(off)* Czym jest taki zajęty.

RENATE: Czym? *On wychyla głowę z łazienki.*

WALTHER: Małolaty nie dają mu spokoju.

RENATE: Małolaty?

WALTHER: *(off)* Więc jednak nie wiesz.

RENATE: Czego?

WALTHER: *(off)* Nieważne.

RENATE: Ty uważasz, że zadaje się z młodymi dziewczynami?

WALTHER: *Walther wraca w piżamie.* Nic już nie powiem.

RENATE: Chyba zwariowałeś.

WALTHER: Tak, zwariowałem. *Rzuca się na łóżko, stęka.*
Tydzień na tym nowym materacu zdrowotnym –
i z moim kręgosłupem jest coraz gorzej...

Szukając wygodnej pozycji, przybiera najdziwniejsze pozy.

Sięga po książkę, leżącą na szafce nocnej, kartkuje.

RENATE: Nieładnie z twojej strony tak się wyrażać o Rolfie.

WALTHER: Co masz na myśli?

RENATE: Że się zadaje z młodymi dziewczynami.

Coś sobie ubzdurałeś. *Cisza.*

Ona nerwowo kartkuje książkę. Ty czytasz?

WALTHER: Znowu wracam do czytania.

RENATE: A co czytasz? *Wyjmuje mu z rąk książkę.*

„Wszystko o Piratach”. Książka dla młodzieży?

WALTHER: Wracam do korzeni.

RENATE: Twoi przodkowie byli piratami?

WALTHER: Piraci fascynowali mnie jeszcze jak byłem mały.

Być piratem – to było największe marzenie.

RENATE: I teraz znowu marzysz, żeby zostać piratem?

WALTHER: W pewnym sensie spełniłem swoje marzenie.

Zostałem przedsiębiorcą.

Próbuje się zaśmiać, potem czytając zaczyna cicho podśpiewywać.

„Czterdziestu chłopów na umrzyka skrzyni”...

RENATE: Więc ty sądzisz, że Rolf romansuje?

WALTHER: “Hej, ho! I butelka rumu!”

RENATE: Z młodymi dziewczynami?

WALTHER: Ja nie sądzę – ja wiem.

RENATE: *Ona usiłuje się zaśmiać.* Przecież nie musi robić takich rzeczy.

WALTHER: Skąd ty to możesz wiedzieć? Jest sam od dziesięciu lat.
Myślisz, że jak go zaświadzi, to bierze zimny prysznic?
Ten stary kozioł zawsze lubił nowalijki.
To było powodem rozvodu.

RENATE: Kłamiesz! To ona go zdradzała!

WALTHER: To była obrona konieczna.
Rolf zawsze odświeżał się w towarzystwie nastolatek.

RENATE: Niczego takiego nie robił....

WALTHER: Zbyt dobrze myślisz o ludziach. Chcę cię przytulić!

On ją przytula, ona nie reaguje. Patrzy w sufit.

Bezwiednie mnie kartki książki.

RENATE: Świnia podła...

WALTHER: Co? O mnie mówisz?

RENATE: Nie... O tym włamywaczu...

WALTHER: O jakim włamywaczu?

RENATE: Który tu przyjdzie...

WALTHER: Renatko...

RENATE: Nie chce mu się pracować, a w nocy pędzuje domy
niewinnym ludziom. Pasożyt jeden!

WALTHER: Renatko...

RENATE: Kawał gnoja!

WALTHER: Renata!

RENATE: Wyobraź sobie, że pewnej nocy wyniosą nam wszystko, co zgromadziłam przez całe lata pracy! Ludowe szafy – nie ma! Serwis – nie ma! Moja biżuteria – nie ma! Nie ma! Nie ma! Nie ma! Nic nie ma!

WALTHER: Tak, to by było przykre, ale to jeszcze nie koniec świata. Jesteśmy dobrze ubezpieczeni.

RENATE: Duchowej wartości mojej kolekcji nie zwróci mi żadna ubezpieczalnia świata!

WALTHER: Renatko, każde stworzenie, które wstąpi na teren tego domostwa, zostanie bezlitośnie zarejestrowane przez kamery! Syrena wyje, światło na dachu błyska. My się budzimy, sąsiedzi się budzą, złodzieje uciekają. Nowoczesna technika.

RENATE: A jak sąsiedzi nie usłyszą?

WALTHER: Rolf na pewno się obudzi.

RENATE: Rolf – ty przestań z tym Rolfem! On śpi jak kamień.

WALTHER: A ty skąd to wiesz?

RENATE: Powiedział mi.

WALTHER: To wy o takich rzeczach rozmawiacie? –

RENATE: Tak, mamy ze sobą bardzo ciepłe stosunki. Masz coś przeciwko temu?

WALTHER: Nie. Wcale nie. To mój najlepszy przyjaciel. I wiem jak mu brakuje tego czynnika - matczynego-kobiecego... I ty mu to dajesz. A ja chciałbym... żebyś mi dała... coś innego...

RENATE: Ty coś piłeś?

WALTHER: Nie, skąd...

RENATE: Nie patrz tak na mnie...

WALTHER: A jak ja na ciebie patrzę?

RENATE: Jakoś tak niesamowicie...

WALTHER: Po prostu daj mi...

RENATE: Buzi?

WALTHER: *Zrezygnowany. Buzi. Podstawia jej usta do pocałowania.*

RENATE: Nawet dywany ci włamywacze Dornom pozabierali.

WALTHER: Buzi!...

RENATE: A propos: sfotografowałeś nasze dywany?

WALTHER: Buzi?

RENATE: Walther?

WALTHER: Buzi? Hm?

RENATE: Nie rozumiem dlaczego w firmie oni wszyscy tak się ciebie bali?

WALTHER: Buzi!

RENATE: Już się całowaliśmy!

WALTHER: Oh, to przepraszam. Znaczy - to już mamy załatwione.

RENATE: Dobrze, już dobrze... Nie to miałam na myśli.
Chodź, dam ci buzi. *Podaje mu policzek, on całuje.*
Szkoda, że dywanów nie sfotografowałeś.

WALTHER: Jutro. Jutro to zrobię.

RENATE: Obiecałeś.

WALTHER: Zapomniałem.

RENATE: Mój Boże, ale ty jesteś czasem roztrzepany!

WALTHER: Bo tyle mi się różnych rzeczy napchało do tej mojej małej głowy.

RENATE: A o czym ty tak myślisz? Jako emeryt...

WALTHER: Bardzo dużo myślę. Myślę nawet więcej niż przedtem!

RENATE: A o czym to?

WALTHER: O przeszłości.

RENATE: No i? I co ci to daje?

WALTHER: Nic. Zupełnie nic. Czasem parę miłych uczuć.

RENATE: Jakich?

WALTHER: Na przykład – uczucie, że nie wszystko w życiu zrobiłem źle. To pomaga.

RENATE: Na co?

WALTHER: Na strach.

RENATE: Strach?

WALTHER: Mój ojciec umarł jak miał siedemdziesiąt jeden lat.

RENATE: Jest jeszcze terażniejszość. I w tejże terażniejszości dywany nie są objęte ubezpieczeniem, jeżeli nie przedłoży się fotografii!

WALTHER: Jutro to zrobię!

RENATE: Jutro może być już za późno.

WALTHER: Dla mnie?

RENATE: Dla ubezpieczalni. Włamywacze mogą już stąd wyjść. *On zamyka oczy.*

Przez cały dzień nie ma nic do roboty
i paru głupich dywanów nie umie sfotografować.

WALTHER: Do jasnej ciasnej! Sfotografuję je teraz! Zaraz! Już!
A potem jeszcze je namaluję! A potem je tu przytargam!
Żebyś mogła na nich spać!

RENATE: Daj spokój – leż sobie!

WALTHER: Nie. Zarwę tę noc! Jestem przecież emerytem.
Mogę sobie przecież spać w dzień!

RENATE: Walther, proszę. Możesz to zrobić jutro.

WALTHER: Jesteś pewna?

RENATE: Oczywiście. Wybacz.
Zareagowałam niewspółmiernie do powodu.

On kładzie się z powrotem do łóżka, znowu się do niej przysuwa.

Nie czuję się najlepiej. Jestem cała spięta.
Odkąd nie ma cię już w firmie, coś się dla mnie zmieniło.
Ja... Musimy porozmawiać, Walter. Kategoriecznie. *Cisza.*
Walther, musimy porozmawiać.

WALTHER: Teraz? – No, dobrze... Co się dzieje?

RENATE: *Ona walczy ze sobą.* Jaki miałeś dzień?

WALTHER: Całkiem dobry. Coś jeszcze?
Odwraca się na drugi bok. Ałaaa... Cisza.

RENATE: O czym myślisz?

WALTHER: O trawniku... *Przewraca się z boku na bok.*

RENATE: A ty nie chcesz wiedzieć, jak mnie minął dzień?

WALTHER: Oczywiście, że chcę. Właśnie miałem zamiar zapytać.

RENATE: Więc?

WALTHER: Jak czuje się twój koń?

RENATE: Bardzo dobrze.

WALTHER: Bardzo mnie to cieszy. *Cisza.*

RENATE: Walther?

WALTHER: Co takiego?

RENATE: *Ona walczy ze sobą.* Jesteś taki niespokojny. Śpij.
Cisza.

RENATE: Walther?

WALTHER: Tak?!

RENATE: Nic, nic.

WALTHER: Co cię tak dręczy, skarbie?

RENATE: Ja... kupiłam szafę. Austriacki barok ludowy.

WALTHER: Pięknie... Gratuluję...

RENATE: Ale to jeszcze nie wszystko...

WALTHER: Tak...? No powiedz..

RENATE: Za trzydzieści tysięcy.

WALTHER: Jeżeli ci się podoba...

RENATE: I...

WALTHER: No?

RENATE: Walther, chodzi i to, że... Więc...

WALTHER: No, co takiego..?

RENATE: Prawdopodobnie ma korniki.

WALTHER: Ach... No tak...

RENATE: No i jeszcze coś! Nie wiem czy mogę to wszystko tak zostawić!

WALTHER: Co zostawić?

RENATE: Myślę o tym, że nie wiem czy mam zastosować jakąś metodę, żeby... No więc...

Walczy ze sobą.

Nie wiem czy - ja mam tu-

WALTHER: Tu?

RENATE: Czy mam ją odrobaczyć! Walther?
Czy ty mnie słuchasz?

WALTHER: Oczywiście, Renatko. Jeżeli twój koń ma robaki, to zrobiłbym mu kurację.

RENATE: Nie!

WALTHER: Ależ zrobiłbym.

RENATE: Nie miałam na myśli konia!

WALTHER: Boże święty, ty masz robaki?

RENATE: Szafa! Środki na korniki są trujące i to ulatnia się przez wiele lat. Mam to zrobić czy nie?

WALTHER: Ani tak ani nie.

RENATE: Dam odrobaczać.

WALTHER: Też tak bym zrobił.

RENATE: Nie dam odrobaczać.

WALTHER: Prawidłowo.

RENATE: Dam odrobaczyć.

WALTHER: Najlepsze rozwiązanie.
RENATE: Zdradziłam cię.
WALTHER: Słusznie zrobiłaś...
RENATE: Ty mnie nie słuchasz!
WALTHER: Słucham!
RENATE: To co ja właśnie powiedziałam?
WALTHER: Że masz robaki...
RENATE: Nie mam robaków!
WALTHER: Ale masz robaki w szafie!
RENATE: Tak...
WALTHER: A widzisz! Bardzo uważnie słuchałem. *Cisza.*
RENATE: Walther?!

On wyskakuje z łóżka, zakrywa biodra prześcieradłem, staje jak wryty, jęczy.

WALTHER: Aaaaaa... moje plecy.. *ohalera robako*
RENATE: To po co grasz w golfa, skoro nadajesz się na wózek inwalidzki?
WALTHER: Dla nawiązywania kontaktów towarzyskich. Żeby ktoś w ogóle przyszedł na mój pogrzeb!
RENATE: Bardzo śmieszne. Na te tematy się nie żartuje.
WALTHER: To nie był żart. Odkąd przestałem chodzić do pracy, prawie nikt już mnie nie odwiedza... postawili na mnie krzyżyk... właściwie wszystko już za mną.

RENATE: Bzdura. Dzisiejsze badania naukowe dowodzą,
że ludzie mogliby dożywać wieku stu dwudziestu lat –
gdyby się właściwie zachowywali.

WALTHER: Nie chcę mieć stu dwudziestu lat.

RENATE: Bo ty nie kochasz życia.

WALTHER: Owszem... Kocham życie. Ałaaa....
Wlecze się do okna. Otwiera je.
Nie pojedę sam do Meranu! Nie ma mowy!

RENATE: Rolf sam płynie w górę Amazonki.
Dla niego życie to jeszcze przygoda.

WALTHER: Jestem pewien, że w moim życiu zawodowym
przeżyłem więcej przygód niż on w swoim próżniaczym żywocie.

RENATE: Tak, tak, przygoda z twoją firmą.

WALTHER: A co ty chciałaś przed chwilą powiedzieć? Rolf i ty?...

RENATE: ~~Ja..~~ Ja dzisiaj spotkałam Rolfa. Na dole przy płocie.
Zachwalałam nasze nowe zdrowotne łóżko.
A on od razu chciał je wypróbować.

WALTHER: Leżał tu, na tym łóżku?

RENATE: Tak.

WALTHER: Zrobił sobie drzemkę poobiednią?

RENATE: Nie. Tylko trochę pohopsał. Teraz chcę mieć takie samo.

WALTHER: Zaraz mu odradzę.

RENATE: Dlaczego?

WALTHER: Bo jeszcze jest zdrowym człowiekiem.

RENATE: Nie wszyscy są tacy rozmemłani jak ty.

WALTHER: Nie wszyscy tak w życiu harowali jak ja.

RENATE: On jest artystą życiowym.

WALTHER: Odziedziczył majątek.

RENATE: Podchodzi do życia na luzie.

WALTHER: Całe życie tylko marzył o niebieskich migdałach.
To podoba się kobietom.

RENATE: Zazdrościsz mu?

WALTHER: Nie. Te, które zdobywa, są za młode jak na mój gust.
To jest śmiertelnie niebezpieczne – Ostatnio, to ma taką,
że człowiek nie ma pewności, czy w ogóle jest pełnoletnia.

RENATE: Ostatnio?

WALTHER: Tak.

RENATE: Teraz?

WALTHER: Tak.

RENATE: W tym miesiącu?

WALTHER: Jestem pewien, że właśnie przytargał do jaskini ten swój łup.

RENATE: To tylko twoje fantasmagorie! Ty chcesz mieć młodszą!

WALTHER: Komu potrzebne młodsze – jak ma stare i dobre?

RENATE: Walter!

WALTHER: Tylko bez nerwów! Właśnie stare i dobre.
W jaki owoc zatapiasz zęby? W niedojrzały czy w dojrzały?
Hm? W dojrzały.

RENATE: A Rolfa interesują niedojrzałe owoce?

WALTHER: Bardzo niedojrzałe.

RENATE: Jesteś całkowicie pewien?

WALTHER: Całkowicie.

RENATE: Nigdy bym nie pomyślała...

WALTHER: Powinniśmy się cieszyć, że jeszcze jest taki aktywny.
To go odmładza.

RENATE: On się tylko tak przechwala.
Gra przed tobą Don Juana!

WALTHER: Widzę coś, czego ty nie widzisz...

RENATE: Co widzisz?

WALTHER: Dwie sylwetki. U Rolfa jeszcze się świeci.
Ona zrywa się z łóżka, patrzy przez okno.
Znowu ma zarwaną noc.

RENATE: Nic nie widzę...

WALTHER: Zniknęli w pozycji horyzontalnej. *Gramoli się do łóżka.*

RENATE: Ty chcesz go oczernić! Bo jesteś zazdrosny!

WALTHER: Dlaczego miałbym być zazdrosny?

RENATE: Może myślisz, że Rolf się mną interesuje?
Czasem miałam takie wrażenie, że on... interesuje się mną.

WALTHER: Bzdura... Rolf lubi młode. Wszystko po czterdziestce
odpada. To jego słowa. Ty jesteś lekko piętnaście nad kreską.

RENATE: Mówił, że wyglądam na czterdzieści!

WALTHER: A, zgadza się. Zapomniałem.

RENATE: Dziwi mnie dlaczego zmyślasz takie historyjki!

WALTHER: Dość tego! Natknąłem się na nich.
Na niego i ten jego owoc. Przypadkiem.
Przedstawił mi ją! Ma na imię Miriam.

Pracuje w biurze podróży, tam gdzie kupiłem wczasy do Meranu.
Siedzieli na podwórku w samochodzie i całowali się.
Jak licealiści... Zapukałem w szybę... Nie mógł się już migać.

Cisza. Ona usiłuje się opanować.

RENATE: Kiedy to było?

WALTHER: We czwartek.

RENATE: Ile ma lat?

WALTHER: Może ma już osiemnaście...

RENATE: Dokładniej nie możesz określić?

WALTHER: Nie mam już rozeznania.

RENATE: To jest co najmniej trzydzieści lat młodsza ode mnie...?

WALTHER: Od ciebie?

RENATE: Miałam na myśli czterdzieści młodsza od niego...

WALTHER: Ja też nie wiem jak on to robi.

RENATE: Obrzydliwość!

WALTHER: Dlaczego niby? Nie powinniśmy mu żałować.

Niczego innego w życiu nie miał, jak tylko ciupciać
co popadnie. To było i jest dla niego treścią życia.
Jakie on mi czasem historie opowiadał...

RENATE: Jakie historie?

WALTHER: Nie, nie nadają się dla twoich młodych uszu.

RENATE: Nie chcę go na oczy widzieć!

WALTHER: Renatko, nie bądź taka zasadnicza, hm?

RENATE: Dlaczego nigdy nic nie powiedziałeś?

WALTHER: Bo mnie o to prosił. Uważał, że tego nie zrozumiesz i będziesz o nim źle myśleć. I miał rację.

Ona jęczy, łapie się za głowę, grzebie w szafce nocnej.

Szukasz czegoś, kochanie?

RENATE: Tabletek.

WALTHER: Idę pod prysznic.

Wstaje, znowu zasłania się prześcieradłem. Nagle siada.

RENATE: Głowa mnie boli.

WALTHER: Lodowaty prysznic...

RENATE: Boli mnie głowa.

WALTHER: *Nieobecny!* Gdzie?

RENATE: *Głośno.* W kolanie!

Nie mogę znieść tych twoich durnych perfum!

Zwariuje od tego! To jak gaz obronny!

Patrzy przez okno. A u niego ciągle się pali...

Zatrząskuje okno, rzuca się na łóżko, maca się po głowie, jęczy.

WALTHER: Całą noc tak będziesz?

RENATE: To mi przynosi ulgę.

WALTHER: Tobie tak. *Wściekła rzuca się w łóżku.*
Przepraszam, to było egoistyczne z mojej strony.

RENATE: Egoista!

WALTHER: Przecież mówię.

Ona siada na łóżku, kiwa się w te i we wte, płacze.

RENATE: Auuu.

WALTHER: Co z tobą?

RENATE: Czuję się zdradzona....

WALTHER: Zdradzona?

RENATE: *Nieobecna.* Porzucona... Całe życie... czuję się porzucona.

WALTHER: Więc wcale mnie nie było przy tobie?

RENATE: Rzadko.

WALTHER: Ale teraz jestem.

RENATE: Tak, nagle jesteś.

WALTHER: Cały twój.

RENATE: Nie wytrzymam tego.

WALTHER: Czego nie wytrzymasz?

RENATE: Musimy porozmawiać, Walter.

Dawno nie rozmawialiśmy ze sobą.

WALTHER: Renatko, uważam, że dzisiejszego wieczoru rozmawiamy akurat bardzo dużo?

RENATE: O problemach!

WALTHER: My nie mamy problemów!

RENATE: Nie... My właściwie nie mamy już problemów.
Ale nasz syn ma.

WALTHER: Nasz syn?

RENATE: Chyba wiesz, że mamy razem syna?

WALTHER: To nie jest dobry temat. Porozmawiajmy o tym jutro.

RENATE: Wszystko jutro! Jutro! Byle nie dzisiaj!

WALTHER: Renata, czy człowiek kładzie się do łóżka, żeby rozmawiać?

RENATE: Felix dzisiaj dzwonił. Źle mu idzie..

WALTHER: Nigdy mu dobrze nie szło.

RENATE: A z czego to się bierze?

WALTHER: Za bardzo go rozpuściłaś.

RENATE: Felix to wrażliwiec. Kto wie, gdzie by bez mojej miłości wylądował?

WALTHER: Prawdopodobnie miałby dzisiaj pracę, rodzinę i dzieci.

RENATE: Jest mu źle, bo nigdy nie miał ojca.
Ojca po prostu nigdy dla niego nie było!

WALTHER: Pracowałem! Boże święty, mam dość użerania się z jego problemami!

RENATE: *Ona wyskakuje z łóżka.* Wyrodney ojciec!

WALTHER: Nie jestem odpowiedzialny za wszystko,
co sobie w życiu spała!

RENATE: Nie cierpisz z tego powodu, że go już wcale nie widzisz?

WALTHER: To przecież on nie chciał żadnego kontaktu!

RENATE: Miał swoje powody!

WALTHER: Dobra – dlaczego zadzwonił?

RENATE: Potrzebuje pieniędzy.

WALTHER: No jasne!

RENATE: Na kurację odwykową. *Cisza.*

WALTHER: Na co?

RENATE: Tak, Walther – twój syn pije.

WALTHER: Przesadzasz...

RENATE: On bełkocze! Za każdym razem bełkocze przez telefon! –
On jest na dnie... Musimy mu pomóc.
Apeluję do ciebie jako ojca...

WALTHER: Ojciec, który jest we mnie, mówi mi właśnie,
że tym razem musi sobie poradzić bez nas.

Taką walkę trzeba stoczyć samemu. Człowiek dojrzewa walcząc.

RENATE: Walther...

WALTHER: Nie Renata, to wyzwanie musi nasz synek sam podjąć!

Rzuca się w łóżku. Cholerne łóżko!

RENATE: *Ze złośliwą satysfakcją.* Cierpienie uszlachetnia.
Musisz tylko wytrzymać.

WALTHER: Całymi dniami mówię sobie tylko: wytrzymaj!

Tylko wytrzymać! I jeszcze w nocy: wytrzymać?

O, nie! Nie chcę tego łóżka!

To łóżko nie spełnia moich wymagań!

RENATE: W takim razie musimy porozmawiać o osobnych łóżkach.

Pauza.

WALTHER: Renata, ty wiesz co ty powiedziałaś?

Osobne łóżko jest otwartym uznaniem rozpadu małżeństwa.

RENATE: Tak? A potrzebne nam jeszcze małżeńskie łoże?
Nie chcesz w łóżku rozmawiać. A wobec procesów
biologicznych człowiek jest bezsilny.

WALTHER: O czym ty mówisz?

RENATE: A ty jeszcze możesz?

WALTHER: Oczywiście. I to jak mogę!

RENATE: Więc ci się polepszyło?

WALTHER: Jest tak jak było zawsze!

A ty myślałaś, że ja już nie mogę? *Cisza.*

Więc tak myślałaś.... A ja miałem wrażenie, że ty już nie chcesz.

RENATE: Czy kiedyś powiedziałam „nie“?

WALTHER: Nie. Ale „tak“ też nie powiedziałas.

RENATE: Tak. Bo mnie nigdy nie spytałeś.

WALTHER: Nie pytałem, bo mi nigdy nie dałaś przyzwolenia.

Kobieta musi dać mężowi jakiś sygnał.

RENATE: Ach?

WALTHER: Tak jest. Musi mu się zaoferować w jednoznacznym celu.

RENATE: Nie będę się prostytuować!

WALTHER: Renata, jesteśmy małżeństwem!

RENATE: A może to ty powinienesz być mnie uwodzić?

WALTHER: Nie umiem uwodzić, jeśli nie dostaje żadnych sygnałów.

RENATE: Tu się zaczyna błędne koło.

WALTHER: Przecież próbowałem. Na przykład przed chwilą.

Ale między nas wkroczył fryzjer.

RENATE: Walther, dyskutujemy o zdechłym psie.

WALTHER: O zdechłym psie?

RENATE: Tak. Zdechł tak dawno, że już nawet nie cuchnie.

WALTHER: O Boże... Tylko dlatego, bo myślałaś, że ja już nie mogę.
A ja myślałem, że ty już nie chcesz.
Chodź, rozwieśmy te nieporozumienia... *Przysuwa się do niej.*

RENATE: Czego chcesz?

WALTHER: Rozwiązać nieporozumienia.

RENATE: Chcesz znowu zacząć? Z tym?

WALTHER: Z tym.

RENATE: Teraz?

WALTHER: Teraz. I zdam test. Gwarantuję...

RENATE: Tak nagle? Może powinniśmy zarezerwować sobie
na to parę godzin o ludzkiej porze.

WALTHER: Godzin? Przypominam sobie tylko minuty.

RENATE: I to jest moja wina, tak?

WALTHER: Renata, tym mnie dotknęłaś.
Teraz jestem gotowy się kłócić!

RENATE: No i?!

WALTHER: Ale ja nie chcę! *Odwraca się, usiłuje się uspokoić.*
Więc nigdy nie zaznałaś ze mną przyjemności?

RENATE: Przyjemności?

WALTHER: Żądzy – radości – czegoś w tym sensie? *Cisza.*
Mogę przynajmniej założyć, że się nie brzydziłaś?

RENATE: Wiem jedno – ta dziedzina życia nigdy cię specjalnie nie interesowała. *On znowu się podrywa.*

WALTHER: Auuuu... Bo miałem inne wielkie zadania, w które musiałem inwestować moją energię!!
Nie byłem aktywny nocą, ponieważ moja aktywność dzienna stała na pierwszym planie.

RENATE: Dobrze, już dobrze. Aż tak mi tego nie brakowało.

WALTHER: Na przykład taki Rolf. Objął się całymi dniami – a potem w nocy mógł się uruchamiać.

RENATE: Przestań wreszcie mieszać w to Rolfa!

WALTHER: Przecież to ty ciągle o niego pytasz!

RENATE: Jakoś sobie przecież radziłam!

WALTHER: Jak?

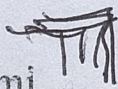
RENATE: Zabroniłam sobie za tym tęsknić. Było jasne, że na pierwszym miejscu nie jestem ja – lecz firma.

WALTHER: Tego nie można porównywać.

RENATE: Owszem! Miałeś czysto erotyczny stosunek do firmy i z firmą!

On zwija się w kłębek. Cisza. Ona patrzy w sufit.

Walther? Przykro mi...

Ona wstaje, powoli podchodzi do okna, patrzy.

Czasem jestem dla ciebie taka podła...

WALTHER: Kto sobie kupuje psa – kupuje go razem z pchłami.

Powoli podchodzi do niego, on leży z zamkniętymi oczami.

RENATE: Zdradzałeś mnie?

WALTHER: Nigdy. Ani razu. I jestem z tego dumny.

RENATE: A gdybyś jeszcze raz mógł być młody –
Zrobiłbyś wszystko tak samo?

WALTHER: Wiele.

RENATE: Ale niektóre rzeczy nie? Czego byś nie zrobił?

WALTHER: Tych perfum bym sobie nie kupił.

RENATE: Poważnie?

WALTHER: Nic mi nie przychodzi do głowy. Jestem zadowolony...

RENATE: Ożeniłbyś się ze mną jeszcze raz?

WALTHER: Oczywiście, Reniu. To sprawa honoru.

RENATE: Ale ja nie jestem tego warta.

WALTHER: Co ty opowiadasz...

RENATE: A gdyby ktoś spróbował odebrać ci mnie... Co byś zrobił?

WALTHER: Zabiłbym.

RENATE: Mnie?

WALTHER: Jego.

RENATE: Uwodziciela?

WALTHER: Profana, który cię zhańbił.

RENATE: Zrobiłbyś to...?

WALTHER: Zrobiłbym to dla ciebie. Przysięgam. *Ona znowu się kładzie.*
Renata, chcę ciebie. Po prostu muszę cię mieć!

RENATE: A twoje plecy?

WALTHER: Są na drugim miejscu. Dotknij mnie. Ja też cię dotknę.

On wkłada rękę po kołdrę. Jak Herbert.

RENATE: To nie jest przyjemne wspomnienie.

WALTHER: Ale teraz to przecież ja.

RENATE: Tak. *Kładzie się na niej.* Walter... To niesamowite...

WALTHER: A widzisz... Podoba ci się?

RENATE: Tak... podoba... Ale mnie ta głowa tak boli...

WALTHER: Od perfum?

RENATE: Też.

WALTHER: To jednak muszę wziąć prysznic...

Wstaje, znowu owija się prześcieradłem.

Niech go sobie zakopią beze mnie.

Nie pójdę na jego pogrzeb. Ale świnia.

Idzie do łazienki, jej spojrzenie pada na okno, podrywa się, otwiera okno.

RENATE: *Do siebie.* Światło w sypialni. – I dwa cienie...

faktycznie dwa ... *Bierze latarkę, mruga rozpaczliwe.*

Dlaczego nie odpowiadasz? Jesteś zajęty, co?!

O, Boże... tam się rusza coś z długimi włosami...

Gwałtownie krzyczy Haaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

Zamyka gwałtownie okno, Walter wbiega cały mokry z ręcznikiem na biodrach.

WALTHER: Co się z tobą dzieje?

RENATE: Nic.

WALTHER: Nic? Przecież krzyczałaś?

RENATE: To był krzyk wentylacyjny.

WALTHER: Jaki?

RENATE: Metoda Huelsenbecka.

WALTHER: Aha.

RENATE: Musiałam coś z siebie wyrzucić.

WALTHER: Aha. Znowu wypatrywałaś włamywaczy?

RENATE: Dlaczego?

WALTHER: Masz latarkę.

RENATE: Ach tak...

WALTHER: No i co? Odkryłaś coś?

RENATE: Nic... I już mi lepiej. Chodź. Zróbmy to.
Znowu otwiera okno. Niech on tam usłyszy jak krzyczę!
Rzuca się na niego. Zrób tak, żebym krzyczała!

WALTHER: Renata? *Ona popycha go na łóżko. Ałaaa!*
Ostrożnie! Moje plecy... Renata, proszę...
Tak się nie da! Auuuu!

RENATE: Dlaczego jesteś tylko taki, jaki jesteś!

Odtrąca go, jęczy, rzuca się na łóżko, zawija się w kołdrę. On oszołomiony.

WALTHER: Co to miało być?

RENATE: Przepraszam....

WALTHER: Dlaczego chcesz coś Rolfowi udowodnić ?

RENATE: Samej sobie... Sobie samej chcę coś udowodnić.

WALTHER: A po co miał usłyszeć jak krzyczysz?

RENATE: Żeby wiedział, że niczego mi z tobą nie brakuje.

WALTHER: A on myśli, że ci czegoś brakuje?

RENATE: Kiedyś mnie znalazł jak płakałam...

WALTHER: I ty mu powiedziałaś, że my już ze sobą nie...

RENATE: Sam na to wpadł. *On znika z łazienki.*

Masz tabletki od bólu głowy?

Ona podchodzi do jego szafki nocnej, grzebie w szufladzie, znajduje viagrę, Walter wraca w piżamie.

WALTHER: OK. - Posłuchaj... Puszczę nam śliczną muzyczkę...
i przyniosę butelkę szampana... a potem może zdarzy się
coś... co się powinno zdarzyć...

Włącza płytę CD, rozbrzmiewa łagodna muzyka.

RENATE: Wyłącz tę muzykę! *On wyłącza.* Walther, co to jest?

WALTHER: To jest... taki środek... żebym miał kondycję...
Homeopatyczny.

RENATE: Homeopatyczny? To środek na potencję!

WALTHER: Też...

RENATE: Wziąłeś to?

WALTHER: Oj tam... Raz spróbowałem...

RENATE: Właśnie dzisiaj?

WALTHER: Tak...

RENATE: Więc to, to... Dlatego wiercisz się z boku na bok...
                                  I molestujesz mnie!

WALTHER: Molestuję?

RENATE: Wykorzystujesz chemię, żeby udawać pożądanie!

WALTHER: Przecież cię pragnę! Chciałem tylko mieć pewność, że...

RENATE: Walther... Tak mi smutno...

WALTHER: Renata... To jest jak... Jak nawozy sztuczne...
                                  Roślina sama rośnie... Ale trochę szybciej...

RENATE: Ty oszuście!

WALTHER: Rolf mi to wcisnął.

RENATE: Rolf?

WALTHER: Tak, ma tego cały zapas.

RENATE: Rolf... ci to... żebyś ty ze mną...?

WALTHER: Powiedział: weź to – a ty z Renatą znowu dacie czadu...

RENATE: Więc naszczuł cię na mnie...

WALTHER: Naszczuł? Ja cię Kocham!

RENATE: Jestem w szoku.
                                  Zażyłeś ten nawóz sztuczny nie pytając mnie wcześniej
                                  o zdanie, to teraz musisz sam uporać się z następstwami.

WALTHER: Dobrze...

RENATE: Rolf też to bierze?

WALTHER: Jasne. Żre to jak fistaszki.

Ona rzuca się na łóżko. Cisza. Potem wali ręką w poduszkę.

Czy to takie straszne?

RENATE: Nie o to chodzi!

WALTHER: Znowu myślisz o włamywaczach?

RENATE: A jak oni tu wtargną!?

WALTHER: Renata! Proszę! Przestań już! To się włączy alarm!

RENATE: To jeszcze nic nie znaczy! *Ona wyskakuje z łóżka.*
Alarm jest tutaj! Wchodzą do domu, szukają sypialni
i wdzierają się do środka!

WALTHER: Niby jak?!

RENATE: Przez drzwi! *On zrywa się, zamyka drzwi na klucz.*

WALTHER: No. I po sprawie!

RENATE: Zwykle drewniane drzwi, to nie jest żadna przeszkoda.
Wyważą drzwi z kopa.

WALTHER: A potem?!

RENATE: Potem celują do ciebie i zmuszają do wyłączenia alarmu!

WALTHER: Żalotne! Myślisz, że tak łatwo się poddam?!
Z włamywaczami trzeba zdecydowanie!

Wychodzi do łazienki. Ona bierze wieszak, staje za drzwiami.

Słychać spuszczenie wody. Off.

Z zimną krwią. Wraca. Na luzie!

Ona zamierza się na niego wieszakiem.

WALTHER: Aaa! Zwariowałaś?

RENATE: Ruszaj się, stary!

WALTHER: Stary?

RENATE: Stary! Zapierdalaj przed dom, i wyjaśnij glinom,
że włączyłeś alarm przez pomyłkę!
A jak nie będziesz grzeczny, łysielcu -

WALTHER: Renata!?

RENATE: Jak nie będziesz grzeczny łysielcu, to ci twoją piękną
pannę młodą - odstrzelę. No i co? –
Pozwolisz mu mnie odstrzelić?!

WALTHER: Oczywiście, że nie!

RENATE: Aha. No to koniec!
Policja się zmywa, a te świny mogą spokojnie
wszystko wynieść! Teraz widzisz jak bezpieczne
jest twoje urządzenie alarmowe!

WALTHER: To jest wszystko hipoteza!
Twoja fantazja wariuje razem z tobą.
Kładzie się do łóżka.

RENATE: Ja po prostu lepiej od ciebie przemyślałam sytuację.
Ona też kładzie się do łóżka.

WALTHER: Dobranoc. *Cisza.* Powiedziałem – dobranoc. *Cisza.*
Do jasnej cholery! Renata, proszę cię! Daj nam zasnąć w pokoju.

RENATE: Brzmi, jakbyśmy mieli położyć się do trumny.

WALTHER: Chciałem przez to powiedzieć: żebyśmy w przyjaźni
udali się na nocny spoczynek. Możesz mi wierzyć,
nie ma dla mnie nic ważniejszego niż ustabilizowane
życie rodzinne.

RENATE: To zatroszcz się o swojego syna.

WALTHER: Dobrze. Przeleje mu pieniądze na konto.

RENATE: Obiecujesz?

WALTHER: Obiecuję.

RENATE: Dobranoc.

Cisza.

WALTHER: Renata?

RENATE: Tak?

WALTHER: Mogę się do ciebie bliżej przysunąć?

RENATE: Boli cię?

WALTHER: Nie... Nie... panuję nad tym. Ja tak po prostu. Bez celu.

Przysuwa się do niej pod kołdrę. Ona płacze, głaszcze go po głowie.

RENATE: Tak właściwie, przecież dobrze nam razem.

WALTHER: Właściwie, tak.

RENATE: Trzymajmy się razem, tak?

WALTHER: Tak, należymy do ciebie.

RENATE: Zaczniemy jeszcze raz od początku, tak?

WALTHER: Od jutra. Jak się wyśpimy.

RENATE: O czym myślisz?

WALTHER: O... próbuję myśleć o czym innym.

RENATE: Pomyśl o czymś przyjemnym, o czymś...
co mogłoby nam dać nadzieję na dobrą przyszłość...

WALTHER: Dobrze.

RENATE: No i?

WALTHER: W przeciągu ostatniego pół roku, firma wypracowała o 26, 8 % więcej zysku niż na przestrzeni całego poprzedniego roku.

RENATE: To pięknie.

WALTHER: To fenomenalnie.

RENATE: Cieszę się za nas oboje. Dobranoc.

WALTHER: Dobranoc.

Ona gasi światło. Rozlega się dźwięk alarmu.

Oboje podrywają się przestraszeni, patrzą przed siebie.

PRZERWA

AKT II

Światło nocy. Rozlega się dźwięk alarmu.

Oboje podrywają się przestraszeni, patrzą przed siebie.

RENATE: Co to? Alarm?

WALTHER: Chyba raczej alarm, tak...

RENATE: Oni tu są! Te świnie tu są! – Zrób coś!

WALTHER: Co?

RENATE: Zapal światło! *Słysząc głośną muzykę.*

RENATE: Światło! *Światło się zapala, muzyka gra dalej.*

WALTHER: To naprawdę alarm! Nie ma żartów!

RENATE: Właśnie! Zrób coś!

On wyskakuje z łóżka, schylony dopada drzwi, przekręca klucz, kuśtyka z powrotem

Otworzyłeś! Drzwi były zamknięte.

Wraca do drzwi, zamyka.

Wiedziała! Wiedziała, że nam nie darują.

Zrób coś wreszcie!

WALTHER: Już! Ohhhh....

RENATE: Zrób coś natychmiast!

WALTHER: Tylko nie tracić głowy... jasnej i chłodnej głowy...

Ona zapala światło. Gapią się na siebie.

RENATE: Musisz zadzwonić na policję!

WALTHER: Tak! Oczywiście. Nie!

RENATE: Dlaczego nie?

WALTHER: Komórka leży w salonie!

RENATE: To przynieś ją tu!

WALTHER: Przecież wpadnę im prosto w łapy!

RENATE: Ale musisz zadzwonić!

WALTHER: A dlaczego ja?! Ty idź!

RENATE: To męska sprawa!

WALTHER: To głupota! Nie wyjdę stąd! Może są uzbrojeni!

RENATE: Oczywiście, że są uzbrojeni!

WALTHER: I ja mam stąd wyjść, tak?!

RENATE: Zrób coś wreszcie!

On biegnie do okna, szarpie za kraty.

WALTHER: Gdybyś nas nie uwięziła w lochu, to dawno bym przeszedł do czynu!

Rzuca się na bieliźniarkę, chce ją przesunąć przed drzwi.

Walczy o każdy centymetr, wściekły kopie komodę.

Dźwięk alarmu ucicha .

RENATE: Ostrożnie. To austriacki barok ludowy!

WALTHER: Daj mi święty spokój!

RENATE: Dwadzieścia tysięcy kosztowała!

WALTHER: A nie widać tego po niej!

*Pcha komodę z całej siły przez cały pokój, ale nie udaje mu się dopchać jej do drzwi
chwytając się za plecy, zgięty podchodzi do łóżka, podpira się.*

Achhhhh! Moje plecy...

Od tego momentu chodzi wpół zgięty z bólu.

RENATE: Jeszcze tego brakowało...

WALTHER: Komoda... pod drzwi... Komoda!

RENATE: Cicho bądź. *Cisza.* Walther, jest cicho... słyszysz?

Ona jednym posunięciem przestawia komodę pod drzwi.

WALTHER: Nic nie słyszę!

RENATE: Właśnie! Alarm wysiadł...

WALTHER: Nie zepsuł się. Sam się wyłączył.

RENATE: Kupujesz system alarmowy, który sam się wyłącza, kiedy jest potrzebny?!

WALTHER: Tak go kazałem zaprogramować.

RENATE: *Zdębiała.* A to dlaczego?

WALTHER: Żeby niepotrzebnie nie dręczyć sąsiadów hałasem!

RENATE: Przecież na tym właśnie polega alarm?!

WALTHER: Trzy minuty rabanu całkowicie wystarczy, żeby w promieniu pięciu kilometrów wyrwać wszystkich ze snu! Monter też to powiedział!

Ona siada na łóżku, on zgięty w pół stoi przed łóżkiem.

RENATE: A jeżeli nikt nic nie usłyszał?

WALTHER: Rolf... Rolf jeszcze nie spał. Zaraz tu będzie. Policja też.

RENATE: Zawsze liczy na innych... Typowy szef.

WALTHER: O, Boże, stul pysk!

RENATE: Co...

WALTHER: Raz trzeba było to powiedzieć. *Krzyczy.*

Twoja histeria nie jest nam teraz potrzebna!

Musimy się zastanowić... *Cisza.*

RENATE: Tylko nie myśl za długo. Im dłużej myślisz,
tym mniej posiadamy. Oni właśnie wszystko wynoszą!

WALTHER: Światło!

Gramoli się do wyłącznika i gasi światło. Na scenie jest ciemno.

Przy zapalonym świetle szybciej nas namierzą.

Może jeszcze nie wiedzą, że ktoś jest w domu?

RENATE: Walther, ja się boję...

WALTHER: Ja też. Musimy wytrzymać.

Cisza od czasu do czasu przerywana jej cichym stękaniem i pojękiwaniem.

Nic nie słyhać. To dobry znak.

RENATE: Myślę, że to zły znak! No?

Kiedy ta twoja policja przyjedzie? Jakoś nic nie słyszę!

WALTHER: Daj im trochę czasu. Oni są bardzo obciążeni.

RENATE: Mam to gdzieś! Płacimy w końcu podatki!

WALTHER: Ja! Ja tutaj płacę podatki! I z tego powodu ja przydzielam policji
jeszcze trochę czasu!

RENATE: Cóż za wspaniałomyślność!

A tymczasem opróżnią nam dom!

Cisza.

WALTHER: Dlaczego my się kłócimy?

Akurat teraz, kiedy powinniśmy trzymać się razem!

RENATE: Tak, masz rację. Walther, zapal światło, proszę.

WALTHER: No, dobrze... *Idzie po omacku, zapala światło.*

RENATE: Walther?

WALTHER: Renata... Proszę cię, musimy zachować spokój...

RENATE: Tak... spokojnie... całkiem spokojnie...

Gwałtownie otwiera okno.

Ratunku! Złodzieje!

Odpycha ją od okna, zostaje zgięty z głową opartą o ścianę.

WALTHER: Idiotka! Dzięki twoim bezmyślnym wrzaskom, dokładnie wiedzą teraz gdzie jesteśmy!

RENATE: I tak nas znajdą... Może właśnie zwijają dywany – których ty nie sfotografowałaś!

WALTHER: Pst!

RENATE: Ignorant!

WALTHER: Zamknij się!

RENATE: Nic nie usłyszysz.

WALTHER: Jak dalej będziesz tak wrzeszczeć, to na pewno nie usłyszę.

Znowu przyklada ucho do ściany.

RENATE: Nic nie usłyszysz.

WALTHER: Nawet najzręczniejszy w końcu zrobi jakiś hałas.

RENATE: Nic nie usłyszysz.

WALTHER: Cicho bądź!

RENATE: Tam gdzie podsłuchujesz jest łazienka.
Tam ich raczej nie ma...

WALTHER: Haaaa! Cały czas mi mieszasz w głowie!
On gramoli się do drzwi, nasłuchuje.
Cisza jak makiem zasiał.
To muszą być prawdziwi profesjonaliści.

W tym momencie słychać z wnętrza domu dźwięk rozbijanej okiennej szyby.]

RENATE: Walter? Co to było? Walther?!

WALTHER: Spokój! – To najprawdopodobniej największe okno w salonie...

RENATE: Ale świnię... żadnego poszanowania...

WALTHER: Czegoś nie rozumiem. Przecież oni są już w środku –
dlaczego rozbijają szybę?

Cisza.

RENATE: Wiem. Chcieli otworzyć rozsuwane drzwi –
nie mogli – więc rozbili szybę!

WALTHER: Ale dlaczego?
Przecież są włamywaczami a nie wyłamywaczami.

RENATE: Ty się jeszcze pytasz? Żeby wynieść dywany –
których ty nie sfotografowałeś! *Ona płacze.*
Moja kolekcja, moje zbiory...

WALTHER: Renata, proszę cię... nie rycz...

RENATE: Ty nawet nie wiesz, jak jestem do tego wszystkiego
przywiązana... Jak tego już nie będzie... to nic mi
już nie zostanie... To straciłam już wszystko...

WALTHER: Wszystko? *Ona potakuje i płacze.*
Nie chcę mówić o mnie – ale przecież ciągle jeszcze masz syna?

RENATE: Syna, który nie odbiera, jak się do niego dzwoni!
Syna, który chleje i w ogóle nie daje sobie rady w życiu! Ma trzydzieści pięć lat i odmawia mi wnuka...

WALTHER: Przyjdzie na to czas...

RENATE: Tego też nie potrafi!

WALTHER: Z twoją pomocą da radę. *On coś nuci.*

RENATE: Włamywacze robią czystkę w domu, a ten sobie nuci spokojnie! Dlaczego akurat ty zrobiłeś taką karierę?
Idź i przynieś telefon.

WALTHER: Nie.

RENATE: Żałosny tchórz.

WALTHER: To jest kwestia inteligencji. Aktualnie jestem zbyt mądry, żeby być odważnym!

RENATE: *Moje piraciątko.... Ona dostaje ataku śmiechu.*

WALTHER: Stul pysk!

RENATE: Co...?

WALTHER: Tak, stul pysk wreszcie i nareszcie! Bo jak nie, to...

RENATE: To co? Chcesz mnie bić?

WALTHER: Czegoś takiego nie robię.

RENATE: Czegoś takiego nawet nie potrafisz. Za słaby na to jesteś.
Chciałeś mnie już zbić. Wiele razy.
Ale nie dałeś rady. Stchórzyłeś!

WALTHER: Oszalałaś.

RENATE: Mam jasną głowę. *On coś nuci.* Musisz teraz śpiewać?

WALTHER: Ja nie śpiewam. Ja nucę. To mnie uspokaja.

RENATE: Ale mnie nie!

WALTHER: Zawsze muszę robić to, co chcesz? *Cisza.*

RENATE: Nuć dalej. *On nie nuci.* Boisz się mnie? *On nuci.*

WALTHER: Czterdziestu chłopów na umrzyka skrzyni... Hej!

I butelka rumu! *Ona śmieje się głośno.*

Renatko, bardzo jesteś mi droga...

~~I z tego powodu zamknę cię zaraz w sejfie!~~

RENATE: Sejf...

WALTHER: ~~Może wcale nie znajdują sypialni?~~

RENATE: *Głośno.* Sejf! Boże święty, sejf jest przecież tutaj w sypialni!?

WALTHER: Jak jeszcze tego nie wiedzieli, to właśnie im to zakomunikowałaś! Ty głupia krowo!

RENATE: Powtórz to...

WALTHER: Głupia, histeryczna krowa!

RENATE: Ohhhhhh...

WALTHER: Głupia histeryczna krowa, która zbiera wiejski barok, ale nigdy żadnej krowy nie wydoiła!

RENATE: Ty chamie ty! Tego już nigdy nie naprawisz!

WALTHER: Nie chcę tego naprawiać! Masz tylko zamknąć dziób! *Ona płacze.* Na pewno szukają sejfu...

RENATE: Oni tu przyjdą... A potem? Co wtedy zrobisz?
Rozwalą nas z zimną krwią.

WALTHER: Rozwalą? Skąd u ciebie takie słownictwo?
Cisza.
A gdybym tak z własnej woli dostarczył im
ten klucz? Wtedy na pewno zostawią nas w spokoju...
Wezmą sobie, co tam chcą – i pójdą sobie.

Zgięty wpół idzie do szafki nocnej, grzebie w niej.

RENATE: Nie zrobisz tego! W sejfie jest cała moja biżuteria!
Chce go powstrzymać.

WALTHER: Zabierzesz ją z sobą do trumny?! *Popycha ją na łóżko.*

RENATE: Ahhhhh!

WALTHER: Gdzie jest ten cholerny klucz?! *Coś sobie przypomina.*
Nie, nie, nie, nie!?! Jest w sejfie w firmie.

RENATE: Nasz klucz od sejfu jest w firmowym sejfie?

WALTHER: Chciałem się zabezpieczyć na wszelką ewentualność.
Przed Felixem!

RENATE: Oskarżasz własnego syna o złodziejstwo?

WALTHER: Tak, nasz syn jest złodziejem!
I bardzo dobrze o tym wiesz!
Zakradł się tu jak byliśmy w Meranie –

RENATE: Nie chcę tego słuchać!

WALTHER: I nas okradł!

RENATE: Bo był zrozpaczony! Bo ojciec się nim nie zajmował!
                              Jak ten chłopak za tobą tęsknił...!
                              Bardzo wczesnie opowiedziałeś się przeciwko niemu.

WALTHER: Próbowałem się do niego zbliżyć!
                              Ale nie mogłem do niego dotrzeć, ponieważ ty,
                              jak ta histeryczna kwoka broniłaś dostępu do niego!
                              A wiesz dlaczego on pije? Bo nie może się od ciebie uwolnić!
                              Tkwisz mu w sierści jak kleszcz! Codzienne telefony!
                              Jak się czujesz mój skarbie? A zębki umyłeś?
                              Kupiłam ci nowe bokserki!
                              Żeby trzydziestopięciolatkowi jeszcze majtki kupować!?
                              Nawet baby mu wybierałaś!

RENATE: Kobieta zna kobiety!
                              I wie, kto jest dobry dla jej syna, a kto nie!

WALTHER: A przede wszystkim wie, kto jest dla niej niebezpieczny
                              – a kto nie!

RENATE: Ty jesteś zazdrosny. Zazdrosny o własnego syna!?

WALTHER: Bo ty zrobiłaś z niego mojego konkurenta! *Cisza.*

RENATE: Interesująca noc. Nagle wiem, co naprawdę myślisz.

WALTHER: A ja wiem, że nie ma klucza.

RENATE: Dzięki Bogu.

WALTHER: O, tak – przecież w tym sejfie jest całe twoje życie!
                              Ty wiesz czym dla ciebie jest życie: kupować!
                              Kupować! Kupować! Kupowanie przedkładasz nawet ponad żarcie

RENATE: Jakie to wulgarne!

WALTHER: Wszystko jedno co – ale trzeba kupić!

RENATE: Jestem kolekcjonerką! To jest lokata kapitału!

WALTHER: Twoje zarobaczone szafy!?

RENATE: Ignorant!

WALTHER: Tak, jestem ignorantem! I od teraz ignoruję ciebie!
– Siadać! *Ona posłusznie siada.*
Zażądają klucza od sejfu - klucz trzymam w sejfie w firmie...
Uwierzą mi? Nie uwierzą!
To ich rozwścieczy, będą mnie torturować...

RENATE: A ten znowu rozplywa się we współczuciu
dla samego siebie! Weź od nich adres.
Możesz im przecież dostać moją biżuterię pocztą, hm?
Ona się śmieje.

WALTHER: A może nawet mnie zabiją... Albo co gorsza...

RENATE: Co może być gorszego niż to, że cię zabiją?

WALTHER: Jeśli ciebie oszczędzą. – No, śmiej się.

RENATE: Nigdy nie śmiałam się z twoich dowcipów.

WALTHER: Śmiałaś się.

RENATE: Jeśli się śmiałam – to dlatego, że się zmuszałam.
Z poczucia obowiązku.

WALTHER: Inni też się śmiali.

RENATE: Tak, tak.

WALTHER: Bo mnie lubią!

RENATE: Śmiali się, bo masz pieniądze. Nie chcieli ci się narażać.
Wiesz, co Rolf o tobie powiedział?

Rolf - twój najlepszy przyjaciel?

WALTHER: Nie obchodzi mnie to, co powiedział.

Tej przyjaźni mi nie zniszczysz.

RENATE: Powiedział, że masz wdzięk kierownika zakładu pogrzebowe
- który nad otwartym grobem opowiada żałobnikom dziesięć
najgorszych dowcipów świata.

WALTHER: Nie wierzę, żeby coś takiego powiedział.

Oczerniasz go, bo go nie lubisz.

RENATE: Już go nie lubię.

WALTHER: Nigdy go nie lubiłaś.

RENATE: Bardzo go lubiłam. – Wiesz, że raz chciałam od ciebie
odejść... Dziesięć lat temu. No i co? Rusza cię to?

WALTHER: Zastanawiam się.

RENATE: To dobrze.

WALTHER: Zastanawiam się, dlaczego zostałaś?

RENATE: Sama nie wiem dlaczego.

WALTHER: Ale ja wiem. – Pieniądze.

RENATE: Dość tego!

WALTHER: Nie udawaj takiego oburzenia. Kiedy cię poznałem
byłaś bardzo zaradną sklepową...

Może w czasie naszego małżeństwa siebie sprzedawałaś
z takim samym wdziękiem, co buty?

RENATE: No, teraz to już jesteś podły!

WALTHER: Tak? Przecież jesteś zapaloną kolekcjonerką!

Beze mnie byś tego wszystkiego nie miała.

Szaf, porcelany, dywanów! Tego wszystkiego,
co tak kochasz, nie miałybyś, gdyby nie ja?

RENATE: Wszystkie tych rzeczy – które właśnie znikają z
naszego domu. *Cisza. Ona się uśmiecha.*

WALTHER: Dlaczego się uśmiechasz?

RENATE: Bo nagle cieszę się z tego wszystkiego, co zrobiłam.

WALTHER: A co takiego zrobiłaś?

RENATE: Potem ci powiem.

WALTHER: Co zrobiłaś?

RENATE: Nie teraz. Powiem ci, jak się to wszystko skończy.
– A wiesz, dlaczego ja to wszystko zbierałam?
Żeby wypełnić czymś pustkę, którą za sobą zostawiałeś.
Nie było cię. Czy ty to rozumiesz?

WALTHER: Pracowałem na sukces. A może wolałaś spędzić życie
przy boku biednego męża?

RENATE: Może byłoby i lepiej...

WALTHER: Nie oszukuj się! Jesteś tak samo pазerna na pieniądze jak...

RENATE: Jak kto?

WALTHER: Pasowaliśmy do siebie. A teraz jest, jak jest.

RENATE: My...

WALTHER: Nie rozmawiajmy już o nas! Mam siedemdziesiąt jeden lat
i spokojnie czekam na policję. *Cisza.*

RENATE: Że też człowiek jest taki bezradny...
Miałoby się starego, dobrego psa.
On już by ich przegonił! A ty kupujesz ten idiotyczny alarm!

WALTHER: System alarmowy nie śmierdzi, nie hałasuje z byle powodu, nie żre na twój koszt, i nie trzeba z nim godzinami szwendać się w deszczu, żeby załatwił swoje sprawy!

RENATE: Ale pies się nagle nie wyłączy – tak jak to zrobił twój alarm! – Gdybyśmy mieli psa, to nawet nie weszliby do środka! *Cisza.* A dlaczego nie mamy psa? Bo pan nie lubi zwierząt! – To też jest coś, co mi odebrałeś: zwierzęta. Wychowałam się w domu, gdzie były zwierzęta... Kochałam je... a ty...

WALTHER: Tak, tak... Opowiadali mi...
Perfumowałaś kota, zanim go pogłaskałaś!

RENATE: Kto ci takich podłych bzdur naopowiadał?

WALTHER: Twoja matka!

RENATE: Kłamiesz! Moja mama nie lubiła cię.
Nigdy by ci czegoś takiego nie opowiedziała!

WALTHER: A może ciebie jeszcze mniej lubiła?

RENATE: Ja nie wiem, co ja ci zrobię... Ja... Ty... *Bije go.*
Ty świnió, ty...

WALTHER: Odbiło ci! *Ona uderza jeszcze raz. Ałaaa...*

Ona uderza jeszcze raz. On uderza ją w twarz.

WALTHER: No?! Mam odwagę - czy nie mam!?! *Ona rzuca się na niego.*
Dobrze, pozabijamy się nawzajem! Załatwimy robotę za nich!
Ona odstępkuje od niego.
Musimy trzymać się razem... Jeszcze tę jedną noc...

RENATE: A potem?

WALTHER: Pogodzimy się.

RENATE: No nie wiem... Myślę, że przekroczyliśmy wszelkie granice.

WALTHER: E, tam... to jest sytuacja ekstremalna.
I wtedy mówi się ekstremalne rzeczy.

RENATE: Których się nie myśli?

WALTHER: Które powinno się jeszcze raz zrewidować.

RENATE: To zrewiduj raz jeszcze „głupią, historyczną krowę“?
Cisza. Dobry, stary pies... to byłoby to... – Zaraz, zaraz....
Tak! Wprawdzie nie mamy psa – ale możemy
go upozorować! Szczekaj! No już!

WALTHER: Co?

RENATE: Szczekaj!

WALTHER: To jakiś absurd!

RENATE: Siadaj po drzwiach i szczekaj!

WALTHER: Sama sobie szczekaj!

RENATE: Ja bym szczekała za cienko.
Tego się nikt nie przestraszy.
Sam powiedziałeś, że musimy być teraz mądrzy?

WALTHER: To wcale nie takie głupie...

RENATE: To szczekaj. Wszyscy włamywacze boją się psów.
To musi tylko prawdziwie brzmieć. *On idzie pod drzwi.*
Na kolana. Dźwięk musi dochodzić z dołu.

On staje na czworakach. Cisza.

WALTHER: Ja nie umiem!

RENATE: Natychmiast wyszczekasz nam psa! Tu chodzi o życie!

On koncentruje się, zaczyna delikatnie szczekać.

RENATE: Pudelka nikt się nie przestraszy! Głośniej!

WALTHER: Jakie to poniżające...

RENATE: Dawaj, dawaj!

WALTHER: Nie potrafię!

RENATE: Ciamajda!

WALTHER: Tylko nie ciamajda!

RENATE: To szczekaj! *On szczeka teraz z wściekłością, mocniej.*

Tak! Jeszcze głośniej! Pomyśl o Herbercie!

Jego szczekanie jest teraz rzeczywiście głośne, dzikie i straszne.

Wygląda nawet jakby sprawiało mu przyjemność, całkiem go jednak wyczerpuje.

Zatacza się i pada na łóżko.

WALTHER: Słyszysz?

RENATE: Co?

WALTHER: Nic!

RENATE: No i?

WALTHER: Zadziało. Cisza jak w grobie... Może ich wyszczekałem?

RENATE: Ktoś musi wyjść i sprawdzić... *Ona patrzy na niego.*

Walther, to jest twoja rola.

On nie rusza się z miejsca.

Dobra... Znowu ja.

Pan zawsze się trzymał z daleka od domowych zajęć...

Ty tchórze.

WALTHER: Przecież idę!

Wyżywa się na komodzie. Z podobnym efektem, co ostatnio.

Ona przyłącza się. Najpierw odsuwa na bok jego, a następnie komodę.

On zgięty w pół idzie do drzwi. Waha się.

WALTHER: Mimo rozdzielności majątkowej ustanowiłem cię
główną spadkobierczynią.

RENATE: Dziękuję ci.

WALTHER: Jednakowoż otrzymasz spadek tylko wtedy,
jeśli firma nie zostanie sprzedana.

RENATE: Aha.

WALTHER: I nie przekazesz jej naszemu synowi.

RENATE: Cały ty! Szantaż nawet z za grobu!

WALTHER: Z za grobu...

Spogląda na drzwi.

Chciałaś mi jeszcze coś powiedzieć?

RENATE: Nie teraz. – Potem pogadamy.

WALTHER: Mam nadzieję, że będziemy mieli okazję. –
Może to był tylko fałszywy alarm.
Jakaś usterka w systemie...

RENATE: Idź już.

On przekręca klucz. Pada strzał. Natychmiast przekręca klucz ponownie, rzuca się na podłogę, czołga za łóżko. Ona osłupiała stoi przy ścianie.

WALTHER: Kryć się!

RENATE: Rozstrzelajcie mnieeeee! No, już! – Na co czekacie?!

Chce do drzwi. On szarpie ją i ściąga w dół. Ona wybucha histerycznym śmiechem.

WALTHER: Daje jej w twarz. Przepraszam, ale to wydało mi się najtrafniejsze.

RENATE: Zrób to jeszcze raz!

WALTHER: Co?

RENATE: Bij mnie! Bij, słyszysz?

WALTHER: Renata...

RENATE: Uderz wreszcie!

WALTHER: Ale dlaczego...?

RENATE: Bo sobie zasłużyłam! No, bij mnie, no!

WALTHER: Ale dlaczego?!

RENATE: Bo tego potrzebuję!

WALTHER: Nie poznaję cię!

RENATE: Nigdy mnie nie znałeś!

WALTHER: Nie ruszaj mi się stąd! Leżeć! *Cisza.*

Oni są zdolni do wszystkiego...

RENATE: A pamiętasz jak się wszystko między nami zaczęło?

WALTHER: To jest temat na wieczór przy kominku, dobrym winie i cichej muzyce – ale teraz pasuje jak pięść do nosa!

RENATE: Ja chcę być nareszcie szczerą!
Wreszcie przestać kłaaamaaaać!

WALTHER: Hej...

RENATE: Jedyne, co mnie w tobie zainteresowało,
to twoje listy miłosne! Za każdym razem jak Martin przynosił mi twój list – myślałam sobie...
Tego Walther nie mógł napisać – niemożliwe...

WALTHER: Martin przynosił ci te listy? *Cisza.*

RENATE: To one nie były do mnie? Tylko nie kłam. Nie teraz!

WALTHER: Do Ingrid.

RENATE: Ingrid? Nie! Tylko nie Ingrid! *Cisza.*
A ja właściwie kochałam się w Martinie.

WALTHER: Nie... W Martinie?! To nie może być prawda!

RENATE: To był mój pierwszy mężczyzna.

WALTHER: Więc nie ja... ?

RENATE: Nie. Nie byłeś też drugi.

WALTHER: Drugi też nie? *Ona potrząsa głową.*
A byłem w pierwszej dziesiątce?

RENATE: Nie męcz mnie. Miałam świra na jego punkcie.
Powiedziałam mu to. A on powiedział:
„przykro mi... jestem zakochany w Ingrid.”

WALTHER: Moja Ingrid...

RENATE: „Ingrid to moje szczęście – albo moja śmierć.”

WALTHER: Jak pompatycznie!

RENATE: Tak, on chciał być pisarzem.

WALTHER: A kim jest dzisiaj? Pisze teksty do reklam makaronu!
Zaśmiewa się.

RENATE: Czerpiesz energię z niepowodzeń twoich bliźnich!
Taki właśnie jesteś!

WALTHER: Wszystko się wyjaśniło! Martin przekazywał ci moje listy do Ingrid
– zmieniając po prostu imię...

Jednym ruchem na szachownicy przystawił ciebie do mnie,
żeby zwolnić pole przy Ingrid. Podstępna bestia...

RENATE: Zawsze był najinteligentniejszy z nas wszystkich.

WALTHER: Najbardziej bezwzględny, bez skrupułów! Gnojek jeden...
A ja mu potem jeszcze pożyczałem pieniądze...

RENATE: Oszukani...

WALTHER: Renata, mam jedno pytanie:
dlaczego wtedy tak bardzo ci na mnie zależało?

RENATE: Samotność, urażona ambicja... bo Martin z Ingrid...
A dlaczego ty wyszedłeś mi naprzeciw?

WALTHER: Urażona ambicja... samotność... bo Ingrid z Martinem...
Tyle lat... w kłamstwie...

Może jednak mamy jakąś wspólną przyszłość?

RENATE: Tak. Zostaniemy wspólnie rozstrzelani.

WALTHER: Ale możemy zaksięgować też parę pozytywów...

RENATE: Mianowicie?

WALTHER: Jakoś tam mogliśmy na siebie liczyć?

RENATE: Naprawdę?

WALTHER: Troszczyłaś się o moje zdrowie.

RENATE: Bo miałam wyrzuty sumienia...

WALTHER: Ja dbałem o ciebie.

RENATE: Ponizales mnie! Najbardziej na początku.
Wszystko wiedziałeś lepiej.
Mój Boże, jak ty mnie wciskałeś w ziemię.
I to publicznie!

WALTHER: Ale przecież się zmieniłem?

RENATE: Tak, ostatnimi laty zrobił się z ciebie malutki chłopczyk,
który szuka cyca.

WALTHER: Ale jakoś trzymaliśmy razem!

RENATE: Niby jak?

WALTHER: Na przykład – byliśmy sobie wierni!

RENATE: Walther, nie byliśmy sobie wierni.

WALTHER: Dla mężczyzny z moją pozycją nie było to czasem łatwe
– ale oparłem się wszystkim pokusom.

RENATE: Ty, z pewnością tak. *Cisza.*

WALTHER: A ty? Ty nie? Ty?! *Ona potakuje.*

RENATE: Od uroczystości dwudziestolecia firmy – już nie.

WALTHER: To było dziesięć lat temu... *Cisza.* No i co z tego!
To co prawda straszne – ale już się jakoś tam przedawniło!

RENATE: Walther -

WALTHER: Nie chcę o tym rozmawiać. Nie teraz.

RENATE: Ale ja chcę!

WALTHER: Nie chcę tego wiedzieć!

RENATE: Dziesięć lat temu się zaczęło.

WALTHER: Zaczęło się?

RENATE: I nie miało końca.

WALTHER: Chcesz przez to powiedzieć, że ty od dziesięciu lat...
z innym mężczyzną? *Ona potakuje.* Jak?! Gdzie?!
A przede wszystkim - kiedy?!? Ha! Ten twój klub jeździecki?!
Więc, za każdym razem, kiedy mówiłaś, że musisz
jechać do klubu, puszczałaś się z innym facetem?!
Zabiję cię!

RENATE: Nie chcesz się najpierw dowiedzieć, kto to jest?

WALTHER: *Placzkliwie.* Tak – Nie!

RENATE: Więc nie?

WALTHER: No, mów...

RENATE: Nie domyślasz się?

WALTHER: W ogóle już nie myślę!

RENATE: Przypomnij sobie to przyjęcie. Bolała mnie głowa.

WALTHER: Jasne. Twoja głowa.

RENATE: Rolf odwiózł mnie wcześniej do domu.

WALTHER: Tak, stary dobry Rolf. Zawsze można liczyć na
niego w potrzebie. Ostatni człowiek na świecie,
który mi jeszcze pozos... *Cisza.*

RENATE: Rolf... odwiózł mnie wcześniej do domu.

WALTHER: Rolf? *Ona potakuje.*
To nieprawda - nieprawda - nieprawda –

RENATE: Prawda! *Ona zapada się w sobie, płacze.*

WALTHER: Jak mogłaś mi to zrobić?

RENATE: Tęskniłam za miłością. Rolf był dla mnie wszystkim...
Wytrzymałam tutaj, w tym domu tylko dlatego,
bo wiedziałam, że on jest obok, że się kochamy...

WALTHER: *Walther śmieje się.* Ty bidulko.
Mój przyjaciel Rolf – twoja wielka miłość...

RENATE: Śmieję się, śmieję... Dał mi wszystko, czego od ciebie
nie dostałam: poświęcał mi uwagę, dał mi czułość
i namiętność.

WALTHER: A pieniądze dostawałaś ode mnie.

RENATE: On mnie uratował!

WALTHER: Litował się nad tobą! Nad twoją starością!

On wybucha głośnym śmiechem – ona uderza go, on chwyta ją za szyję.

Znowu pada strzał. Następnie czyjeś ciało z rozpędem uderza o drzwi.

Przeciwnicy odstepują od siebie. Ona chowa się za kotarę,

on błyskawicznie chowa się za łóżko. Drzwi puszczają.

Mężczyzna o sztywnych plecach – z rewolwerem gotowym do strzału

ostrożnie wchodzi do pokoju. Idzie wokół łóżka.

Walther przeczołguje się najdalej od nóg mężczyzny. Mężczyzna z rewolwerem,

którego wyraźnie bolą plecy, kuśtyka za nim, Walther znów czolga się w drugą

stronę. Teraz „prześladowca” rozgryzł, co się dzieje, robi kilka kroków,

Schyla się i zagląda pod łóżko.

ROLF: Walther...?
WALTHER: Rolf...?
ROLF: Co ty tu robisz?
WALTHER: Ukrywam się.
ROLF: Przed włamywaczami?
WALTHER: Dokładnie.
ROLF: A gdzie oni są?
WALTHER: Ty musisz to przecież wiedzieć...?
ROLF: Dlaczego ja? Myślałem, że oni tu byli?

Walther wstaje. Obaj mężczyźni z bolącymi plecami bacznie się obserwując obchodzą się nawzajem.

WALTHER: Tutaj ich nie ma.
ROLF: Na zewnątrz też ich nie ma.
WALTHER: Ale ktoś jednak musiał wtargnąć do domu?
ROLF: Owszem... Nawet wiem kto... A gdzie Renata?
WALTHER: Renatko, możesz wyjść. *Do Rolfa.*
Na pewno się ucieszy, jak cię zobaczy.

*Walther uchyla zasłonę, ona stoi z zamkniętymi oczami, zatyka rękami uszy.
Walther klepie ją po ramieniu, ona otwiera oczy, widzi Rolfa, wrzeszczy,
z powrotem zamyka oczy.*

ROLF: Co jej jest?
WALTHER: To był krzyk wentylacyjny. Metoda Huelsenbecka.

ROLF: Aha.

WALTHER: Renatko? *Wyciąga ją.* Rolf przyszedł.
Przyszedł, żeby nas ratować.

ROLF: Usłyszałem wasz alarm...

WALTHER: A co wywołało alarm?

ROLF: Mogę to sobie tylko tak tłumaczyć, że...

WALTHER: I okno zostało rozbite!

ROLF: To byłem ja. Szybka decyzja. Okno w salonie.

WALTHER: To wielkie termoizolacyjne okno?!

RENATE: Nie mogłeś sobie znaleźć większego?

ROLF: Spieszyłem się. Myślałem, że jesteście w niebezpieczeństwie!?

WALTHER: Cały ty! Zawsze najwygodniejszą drogą!

ROLF: To jeszcze nie jest najgorsze -

RENATE: Rozbiłeś zegar w stylu empire?!

ROLF: Nie! W ciemności natknąłem się na waszego syna.

WALTHER: Co...?

ROLF: Myślałem, że to jakiś włamywacz... I strzeliłem do niego.

RENATE: Aaaaaa!!!

WALTHER: Felix!?

ROLF: Leży w salonie.

WALTHER: Strzeliłeś do Felixa!

RENATE: Mój syn!?! *Rzuca się na Rolfa.* Ty morderco!

ROLF: Posłuchaj mnie! Wasz syn jest pijany – nie martwy.
W tych ciemnościach nie trafiłem.
Leży na kanapie. Kompletnie zalany.

Renata i Walther wyczerpani osuwają się na łóżko.

RENATE: Mój Felix...

WALTHER: Dzięki Bogu! To przez niego włączył się alarm...

RENATE: Biedny chłopczyk. Dowłókł się tu, bo nie wie,
co ma dalej ze sobą począć...

Chce wyjść, Walther zatrzymuje ją.

WALTHER: Zostaniesz tutaj!

RENATE: Nie dotykaj mnie! *Popycha ją na łóżko.*

ROLF: Hej, co z wami? Wszystko się dobrze skończyło.
Nie możecie się po prostu z tego pośmiać?

RENATE: Rolf, trudno będzie – Walther i ja...

WALTHER: Ale Rolf ma rację! Możemy spróbować.

ROLF: No właśnie!

WALTHER: Śmiejmy się! Ha! Ha! Ha! Ha! Śmiej się Renata?!
Rolf i Walther śmieją się.

ROLF: Ja nawet nie wiedziałem...

Nie wiedziałem nawet, że macie psa?

WALTHER: Ależ tak... Mamy psa! Wielkiego psa z nadwagą!

ROLF: A gdzie on jest?

WALTHER: Tak, gdzie on jest?

RENATE: To on szczekał. W celu odstraszenia napastników.

ROLF: Ty? *Rolf śmieje się.*

A ja o mało co, nie przestrelilem drzwi.

Zaszczekaj jeszcze raz... proszę! *Śmieje się.*

WALTHER: Uważaj, żebyśmy nie zaczął gryźć! *Rolf śmieje się.* Rolf...
Jestem ci bardzo wdzięczny, że właśnie teraz przyszedłeś!

ROLF: Przecież to oczywiste.

WALTHER: Dokładnie we właściwym momencie!

ROLF: Nie ma sprawy.

WALTHER: Prawdziwy przyjaciel z ciebie.

ROLF: Z przyjacielem dzielisz nie tylko szczęście, ale i nieszczęście.

WALTHER: My obaj dzielimy bardzo, bardzo wiele.

RENATE: *Do Rolfa.* Idź już, proszę!

WALTHER: Ten człowiek nas uratował! A ty chcesz go wyrzucić za drzwi?

RENATE: *Do Rolfa.* Spieprzaj stąd!

WALTHER: Jej nerwy bardzo ucierpiały, inaczej nie umiem
sobie wytłumaczyć takiej nieuprzejmości.

ROLF: Nerwy. Ja to rozumiem.

WALTHER: Właśnie. Ale ty masz ładny rewolwer. Dasz potrzymać?

RENATE: Nie rób tego!

WALTHER: Nie ma obawy. Nic sobie nie zrobię. Tylko troszeczkę potrzymam

ROLF: Jasne, masz.

Walter bierze rewolwer.

WALTHER: Ile toto oddaje strzałów?

ROLF: Jeszcze trzy.

WALTHER: Wspaniale. Wystarczy. Trzeba odbezpieczyć?

ROLF: Tak, tutaj.

RENATE: On wie!

ROLF: Nie wie. Nie pytałby przecież, jak się odbezpiecza.
Obracasz bęben.

WALTHER: Teraz jest gotowy do strzału?

ROLF: Ostrożnie! To niebezpieczne!

RENATE: Rolf! On wie!

ROLF: Tak, teraz wie. Bo mu wytłumaczyłem.

WALTHER: Bolą cię plecy?

ROLF: Potwornie.

WALTHER: Ach, te zdrowotne łóżka. Znam bardzo dobry środek na ten ból.

ROLF: O, świetnie. Mam jutro golfa.

WALTHER: Śmierć.

ROLF: *Z uśmiechem.* Nareszcie odzyskałeś humor!

WALTHER: Tak! Humor kierownika zakładu pogrzebowego!

ROLF: Tak, tak! *Śmieje się.* Też masz problemy z kręgosłupem?

WALTHER: Tak, nabawiłem się przez to łóżko. Ty też?
Cholernie twarde, nie?

ROLF: A skąd ja to mogę...?

WALTHER: Czyście razem dzisiaj po południu nie pohopsali
sobie na próbę?

RENATE: On wie!

WALTHER: Tak, Rolf, on wie, że posuwasz żonę najlepszego przyjaciela.
Od dziesięciu lat!

ROLF: Nie wiem, o czym mówisz...

WALTHER: Jak się będziesz wypierał, to strzelam natychmiast... Więc?
ROLF: *Patrzy na Renatę.* To już dziesięć lat... jak ten czas leci...
WALTHER: Do łóżka, oboje!
ROLF: Ale...
WALTHER: Do łóżka!
RENATE: Walther... spokojnie... to nic nie zmieni...
WALTHER: Jestem spokojny... Do łóżka!!
ROLF: A co my niby mamy tam robić?
WALTHER: Tam gdzie się zabawialiście, musicie też umrzeć.
ROLF: Walther, tylko nie przesadzaj z reakcją...
WALTHER: Takie zdrowotne łóżko nie zawsze jest zdrowe. No już!

Wchodzą na łóżko. On trzęsąc się - celuje.

RENATE: Walther?! Przecież nie jesteś do tego zdolny!
WALTHER: Nie wiesz, do czego jestem zdolny!

On celuje, pokazując przy tym tyle samo strachu, co delikwenci.

ROLF: Walther, to wszystko można wytłumaczyć!
WALTHER: Ach tak?
ROLF: Oczywiście...
WALTHER: To wytłumacz...
ROLF: Ja – ja chciałem cię tylko wesprzeć!
Renata powiedziała mi, że już nie możesz...
WALTHER: Ach tak...

ROLF: Tak! To była taka bardziej – przyjacielska usługa...
że ja z twoją żoną... tą tu... obecną Renatą... że ja z nią...
Właściwie to wcale nie miałem ochoty... na nią...

RENATE: Ty świnió!

ROLF: Właściwie to ja zawsze myślałem o tobie ...
w trakcie... O moim przyjacielu... tak...
I dlatego wcisnąłem ci do ręki to świństwo...
Chciałem, żebyś mnie znowu zastąpił...
A właśnie, zadziałało?

WALTHER: ...

ROLF: Walther, to było ogólnie wiadomo...
wśród naszych przyjaciół... że jesteś na swój sposób
upośledzony. No i ja... tak jakby... wskoczyłem za ciebie...

WALTHER: Opowiadałaś wszystkim, że jestem impotentem?

RENATE: Tylko jemu.

ROLF: No tak, jak jeden wie – to wszyscy wiedzą.

WALTHER: Więc to ty wszystkim rozgadałaś!

ROLF: Zaraz, zaraz... Nie przypominam sobie...

WALTHER: Choćby za to cię sprzątnę!

ROLF: Nie rób tego! Nie rób tego! Proszę!

Dzwonek do drzwi wejściowych. Ktoś woła Rolf'a.

ROLF: To na pewno Miriam! Szuka mnie.

RENATE: *Tylko na to czekała.* Kto to jest Miriam?

ROLF: Miriam jest... eee... Starszą przyjaciółką mojej mamy.
Przyjechała w odwiedziny i zamieszkała u mnie.

Znowu dzwonek. Walther otwiera gwałtownie okna i woła.

WALTHER: Rolf nie może teraz!

Przerażony głos młodej dziewczyny.

GŁOS: *(off)* A dlaczego nie może?

WALTHER: Najpierw musi zostać rozstrzelany!

Zatrząskuje okno. Renata daje Rolfowi w twarz.

RENATE: Starsza przyjaciółka twojej mamy?
Coś ty mi zrobił... Więc Walther miał rację...
Od początku mnie zdradzałeś... z tymi
małolatami... za pomocą sztucznych nawozów!

ROLF: Renatko...

RENATE: A ja myślałam, że jestem kochana...

WALTHER: I ja też... I ja też...

ROLF: Wybaczcie mi...

Wszyscy troje płaczą.

RENATE: Wszystko zniszczone...

ROLF: Jestem świnia... podłą świnia...

WALTHER: To by się zgadzało... *Odwraca rewolwer w kierunku Rolfa.*

ROLF: Chociaż – to też mogę wytłumaczyć!

RENATE: *Do Waltera.* No, zrób to... Oddasz mi przysługę...

ROLF: Renata...

RENATE: Strzelaj!

WALTHER: Nie chcę już... Nie chce mi się... Sześćdziesiąt lat męczyłem się... Bo chciałem rozdawać róże...

RENATE: Walther...?

WALTHER: Zawsze chciałem tylko... róże rozdawać. Dla miłości... żeby znaleźć sobie miejsce na ziemi... chciałem kupić coś, czego kupić nie można...

Przykłada sobie pistolet do skroni.

Tak będzie lepiej. Zostawię was przy życiu - samych z waszą zdradą. To o wiele surowsza kara...

RENATE: Nie rób tego!

ROLF: Walther, my cię kochamy!

WALTHER: Chcę odejść...

RENATE: Walther, zostań z nami?!

ROLF: Stój! Zaczynij z twoją żoną wszystko od początku! Będę cię w tym wspierał! Przysięgam, że już nigdy jej nie dotknę!

RENATE: Zamknij mordę!

ROLF: Już nigdy tego nie zrobię! *Walther zamyka oczy, wykrzywia twarz.* Przysięgam ci!

WALTHER: Renata, nienawidzę cię!

RENATE: Stój! Testament! Pomyśl o testamencie!

WALTHER: Wszystko uregulowane...

RENATE: Właśnie! Kobieta, której nienawidzisz,
ma odziedziczyć cały majątek?! *On opuszcza broń.*

WALTHER: Niby nie powinno mnie to ruszać...
Ale jednak robi wrażenie...

RENATE: Przecież mnie nienawidzisz!? Powiedz to!?

WALTHER: Nienawidzę cię!

RENATE: A ten kto nienawidzi – chce żyć!

WALTHER: Tak!

ROLF: Tak! I mnie też nienawidzisz!

WALTHER: Nienawidzę.

ROLF: Więc chcesz żyć!?

WALTHER: Tak!

ROLF: Dobrze!

WALTHER: To w takim razie wy. *Znów celuje do nich.*

ROLF: No nie wiem... To pierwsze rozwiązanie wydawało mi się jednak..

WALTHER: Przekonaliście mnie.

RENATE: Walther -

ROLF: Może powinniśmy...

RENATE: Zamknij mordę!

On strzela w powietrze. Jego żona krzyczy. Rolf krzyczy. Cisza.

ROLF: Zakładam, że chybiłeś?

WALTHER: Pomyślałem o synu...
Renata, jeszcze dzisiejszej nocy opuścisz ten dom.
Przyjmiesz ją, Rolf? Jest bez środków do życia.

ROLF: Jasne. Ale jej nie dotknę! Nigdy więcej jej nie dotknę! –
To w końcu ciągle jeszcze twoja żona!

WALTHER: Nie. To już nie jest moja żona.
Zajmę się teraz Felixem...
Nie wiem dlaczego – ale dobrze się czuję...
Czuję się... naprawdę bardzo dobrze.
Dawno się tak dobrze nie czułem. Już idę syneczku...
Już idę... *Wychodzi. Cisza.*

ROLF: Jak się dowiedział?

RENATE: Powiedziałam mu.

ROLF: Nie sądzisz, że to trochę głupie?

Słychać zbliżającą się policję na sygnale.

RENATE: Ty hipokryto... dziesięć lat...

ROLF: Czułem, jak bardzo mnie potrzebujesz...
i nie miałem serca... żeby zerwać.

RENATE: Szkoda, że Walther wziął rewolwer...
Mój biedny Walther...

KONIEC